

ชัยชนะของยูดาห์และสิเมโอน

หลังจากที่โยชูวาสิ้นชีวิตแล้ว

ประชากรอิสราเอลทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า¹ว่าควรให้ตระกูลใดออกทำศึกกับชาวคานาอัน

อน 2 มีพระดำรัสตอบจากองค์พระผู้เป็นเจ้า²ว่า “ ให้ยูดาห์ไป

เราได้มอบดินแดนนั้นไว้ในมือของพวกเขา”

3 ชนตระกูลยูดาห์กล่าวกับพี่น้องตระกูลสิเมโอนว่า

“ โปรดมาช่วยเรารบกับชาวคานาอันในดินแดนซึ่งเป็นของเราตามที่ได้แบ่งสรรแล้วและเรา

จะไปช่วยเมื่อถึงที่ของท่านบ้าง” ฉะนั้นคนของสิเมโอนจึงไปสมทบกับของยูดาห์

4 เมื่อยูดาห์เข้าโจมตี

องค์พระผู้เป็นเจ้า³ทรงมอบชาวคานาอันและชาวเปริสซีไว้ในมือพวกเขา

ศัตรูนั้นหมิ่นถูกสังหารที่เบเชค 5 ที่นั่นพวกเขาพบอาโดเน็บบเชกและสู้รบกัน

รูกไล่ชาวคานาอันกับเปริสซี 6 อาโดเน็บบเชกหนีไป แต่พวกเขาไล่ตามและจับกุมตัวไว้ได้ แล้วตัดนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วหัวแม่เท้าของเขาเสีย 7 อาโดเน็บบเชกกล่าวว่า

“ เราเคยทำแบบนี้กับประมุขเจ็ดสิบองค์ และให้พวกนั้นกินเศษอาหารจากใต้โต๊ะของเรา

บัดนี้พระเจ้าทรงตอบสนองเราแล้ว” เขาถูกนำตัวไปยังเยรูซาเล็ม และเสียชีวิตที่นั่น

8 ชนยูดาห์โจมตีและพิชิตเยรูซาเล็มประหารชาวเมืองนั้น แล้วจุดไฟเผาเมืองเสีย

9 หลังจากนั้นคนของยูดาห์รบกับชาวคานาอันในดินแดนที่อกเขาเนเกบ

และแถบเชิงเขาทางตะวันตก 10 แล้วไปสู้รบกับชาวคานาอันในเฮโบรน^{*1} และพิชิตเซซัย

อาหิมาน และทลมัย 11 จากนั้นเข้าโจมตีชาวเมืองเดบิรั (ซึ่งแต่ก่อนเรียกว่าคิริยาทเสเฟอร์)

12 คาเลบประกาศว่า “ ใครบุกเข้าโจมตีและพิชิตเดบิรัได้

เราจะยกอัครสาวกของเราให้เป็นภรรยา”

13 โอรันเอลบุตรชายของเคนส์น้องชายคาเลบยึดเมืองได้

คาเลบจึงยกนางอัครสาวกให้เป็นภรรยา 14 วันหนึ่ง เมื่อนางมาหาโอรันเอล

นางชวนเขาให้²ขอที่ดินจากบิดาของนาง เมื่อนางลงจากหลังลา คาเลบถามว่า

“ จะให้พ่อช่วยอะไรได้บ้าง” 15 นางตอบว่า

“ คุณพ่อได้กรุณายกที่ดินในเนเกบให้ลูกแล้ว โปรดยกน้ำพุให้ลูกอีกด้วยเถิด”

คาเลบจึงยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

16 ชาวเคโนดัวงศ์วานของพ่อตาโมเสสได้ ย้ายจากเยรีโคเมืองแห่งต้นปาล์ม

ติดตามชนยูดาห์มาอาศัยอยู่กับชาวถิ่นกันดารแห่งยูดาห์ในเนเกบใกล้เอรัต

17 ครั้งนั้นชนยูดาห์สมทบกับคนสิเมโอนไปโจมตีชาวคานาอันที่เซฟิธ

1 1:10 * ซึ่งแต่ก่อนเรียกว่า คิริยาทอารบา

2 1:14 * ต้นฉบับบางสำนวนระบุว่า “ เขาชวนนาง”

ทำลายทั้งเมืองโดยสิ้นเชิงเมืองนั้น จึงได้ชื่อว่าโฮร์มาห์ (แปลว่า พินาศย่อยยับ)

18คนยูดาห์ยังได้พิชิตเมืองกาซา อัชเคโลน และเอคโรนพร้อมทั้งภูมิภาค

19องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตกับชนยูดาห์ พวกเขายึดครองดินแดนที่อกเขาได้

แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองออกจากที่ราบ เนื่องจากพวกนั้นมีรถรบเหล็ก

20เมืองเฮโบรนยกให้แก่คาเลบตามที่โมเสสสัญญาไว้

คาเลบขับไล่บุตรชายทั้งสามของเอนคอกออกไป

21อย่างไรก็ตามตระกูลเบนยามินไม่สามารถขับไล่ชาวเยบุสซึ่งอาศัยอยู่ใน เยรูซาเล็ม
ตราบนจนทุกวันนี้ ชาวเยบุสยังคงอาศัยอยู่ที่นั่นกับชนเบนยามิน

ชาวพื้นเมืองที่ปะปนอยู่

22ตระกูลโยเซฟเข้าโจมตีเบธเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตกับเขาทั้งหลาย

23เมื่อพวกเขาส่งคนไปสอดแนมที่เบธเอล (ซึ่งเดิมชื่อว่า ลุส)

24คนสอดแนมเห็นชายคนหนึ่งกำลังจะออกมานอกเมือง จึงกล่าวกับเขาว่า

“ จงชี้ทางเข้าเมืองให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า”

25ชายผู้นั้นจึงชี้ช่องทางให้พวกเขาก็เข้าไปประหารประชากรทั้งหมด

ยกเว้นชายผู้นั้นกับครอบครัวของเขา 26ต่อมาชายผู้นั้นย้ายเข้าไปในดินแดนของชาวฮิตไตต์
สร้างเมืองขึ้นที่นั่น ให้ชื่อว่าลุสซึ่งยังคงเรียกกันเช่นนั้นทุกวันนี้

27แต่มันสเสห์ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในเบธชาน ทาอานาค โดร์ อิบเลอัม เมกิดโด
พร้อมทั้งหมู่บ้านโดยรอบ เพราะชาวคานาอันยังคงปักหลักอยู่ที่นั่น

28เมื่ออิสราเอลแข็งแรงแรงขึ้น ก็บีบบังคับเกณฑ์แรงงานชาวคานาอัน
แต่ไม่ได้ขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจากดินแดน

29เอฟราอิมก็ไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเกเซอร์

คนเหล่านั้นยังคงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา 30เศบูลุนก็ไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันในคิทรอน
หรือนาหะโกล แต่เกณฑ์แรงงานคนเหล่านั้น 31อาเซอร์ก็ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค ไชดอน
อาห์ลาบอัคซิบ เฮลบาห์ อาเฟค และเรโหบ

32ชนตระกูลอาเซอร์จึงอาศัยอยู่ร่วมกับชาวคานาอันซึ่งเป็นชาวถิ่นนั้น

33นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเชเมชหรือชาวเบธอานาตออกไป

แต่ชนตระกูลนัฟทาลีก็เช่นกัน

อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอันและเกณฑ์แรงงานจากชาวเบธเชเมชและเบธอานาต

34สำหรับตระกูลดาน ถูกชาวอาโมไรต์บังคับให้อยู่แต่ในดินแดนที่อกเขา

ไม่ยอมให้ลงมาอยู่ที่ราบเลย 35ชาวอาโมไรต์ยังคงปักหลักอยู่ที่ภูเขาเฮเรส อัยยาโลน
และซาอัลบิม แต่เมื่อตระกูลโยเซฟมีกำลังเข้มแข็งขึ้น ก็บีบบังคับเกณฑ์แรงงานพวกเขา

36พรมแดนของชาวอาโมไรต์เริ่มจากช่องแคบอาครับบิม (แมงป่อง)

ไปสู่เสลาและเหนือขึ้นไป

อิสราเอลละเมิดคำสัญญา

2 ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากกิลกาลมายังโบคิม และกล่าวว่า

“เรานำเจ้าออกจากอียิปต์เข้าสู่ดินแดนนี้ซึ่งเราสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า
เรากล่าวไว้ว่าเราจะไม่ล้มล้างคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับเจ้า

2 และเราสั่งเจ้ามิให้ทำสัญญา(สงบศึก)กับชาวดินแดนนี้

แต่ให้หรือทำลายแทนบูชาทั้งหลายของเขา เหตุใดเจ้าจึงไม่เชื่อฟัง 3 ฉะนั้นบัดนี้

เราลั่นวาจาว่า เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปพ้นหน้าเจ้า เขาจะเป็นหอกข้างแคร่ที่มแทงเจ้า และพระของเขาจะเป็นกับดักเจ้า”

4เมื่อทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁺กล่าวเช่นนี้ต่อปวงชนอิสราเอลจบประชากรร้องไห้เสียงดัง

5สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่าโบคิม^{*3} จากนั้นเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า⁺

6หลังจากที่โยชูวาให้ชนอิสราเอลแยกย้ายกันไป พวกเขา ก็ไปครอบครองดินแดนกรรมสิทธิ์ของตน

โยชูวาลิ้นชีวิต

7โยชูวาบุตรนูนผู้รับใช้พระเจ้าสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 110 ปี 9ถูกฝังไว้ในที่ดินกรรมสิทธิ์

ของท่านที่ทิมนาทเฮเรส^{*4}ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทางเหนือของภูเขาเกาอัส

อิสราเอลละทิ้งพระเจ้า

10หลังจากแต่เมื่อคนในชั่วอายุนั้นเสียชีวิตหมด คนรุ่นหลังขึ้นมา

ซึ่งไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า⁺ หรือสิ่งที่ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล

11ชนชาติอิสราเอลกระทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า⁺ทรงเห็นว่าชั่ว และไปปรนนิบัติพระบาอัล

12เขาละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้า⁺พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ ผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์

เขาหันไปกราบไหว้นั้สการพระต่างๆของชนชาติเพื่อนบ้าน

ยั่วยุพระพิโรธของพองค์พระผู้เป็นเจ้า⁺

13เพราะพวกเขาละทิ้งพระองค์ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรธ

14ด้วยพระพิโรธต่ออิสราเอลองค์พระผู้เป็นเจ้า⁺จึงทรงปล่อยให้เขาพ่ายแพ้แก่ศัตรู

ซึ่งปล้นสะดมเขา ทรงขายเขาให้แก่ศัตรูรอบด้าน ซึ่งเขาไม่อาจรับมือได้อีกต่อไป

15เมื่อใดก็ตามที่อิสราเอลออกรบ

พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁺เองก็ลงโทษเขาให้เขาพ่ายแพ้

ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แล้ว เหล่าประชากรมีความทุกข์แสนสาหัส

พระเจ้าทรงกอบกู้แต่อิสราเอลไม่กลับใจ

16แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า⁺ทรงแต่งตั้งผู้วินิจฉัยให้ช่วยเขาพ้นจากมือของผู้ปล้นสะดม

17กระนั้นอิสราเอลก็ไม่ยอมฟังผู้วินิจฉัย แต่ขายตัวให้พระอื่นๆ^{*5} และกราบไหว้พระเหล่านั้น

3 2:5 * ซึ่งแปลว่า ผู้ร่ำไห้

4 2:7 * หรือ ทิมนาทเสราห์

5 2:16 * เอาใจออกห่างจากพระเจ้า

เขาหันเหจากครรถของบรรพบุรุษอย่างรวดเร็ว

ครรถแห่งการเชื่อฟังพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

18เมื่อใดก็ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นมาเพื่อพวกเขา

พระองค์ก็สถิตกับผู้วินิจฉัยนั้น

และช่วยเหลือประชากรพ้นจากเงื้อมมือศัตรูที่รบกวนชีวิตของผู้วินิจฉัยคนนั้น

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเอ็นดูสงสารเหล่าประชากร

เมื่อเขาคร่ำครวญร้องทุกข์เนื่องจากผู้ที่มาข่มเหงเบียดเบียนตน19แต่เมื่อผู้วินิจฉัยสิ้นชีวิตไป

เหล่าประชากรก็หวนกลับไปหาวิถีความประพฤติซึ่งเลวร้ายยิ่งกว่าของบรรพบุรุษเสียอีก

หันไปติดตามปรนนิบัติกราบไหว้บูชาพระต่างๆ

พวกเขาไม่ยอมละทิ้งขนบธรรมเนียมอันชั่วร้ายและวิถีแห่งที่ฐิของตน

20ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระพิโรธอิสราเอลยิ่งนัก และตรัสว่า

“ เนื่องจากประชากรเหล่านี้ละเมิดคำมั่นสัญญาที่เราให้ไว้กับบรรพบุรุษของเขาไม่ยอมรับฟังเรา 21เราจะไม่ขับไล่ชนชาติต่างๆซึ่งโยชูวายังปราบไม่หมดเมื่อเขาตายไปนั้นอีกต่อไป 22เราจะใช้ชนชาติเหล่านี้ทดสอบอิสราเอลดูว่าเขาจะดำเนินตามครรถขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ เจริญตามรอยบรรพบุรุษหรือไม่”

23องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงทรงปล่อยให้ชนชาติทั้งหลาย คงอยู่ในดินแดนนั้น

มิได้ทรงขับไล่เขาออกไปในทันทีโดยมอบเขาไว้ในมือของโยชูวา

ชาวพื้นเมืองที่ยังคงอยู่

3 ชนชาติต่างๆซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงให้คงอยู่

เพื่อทดสอบชนชาติอิสราเอลรุ่นใหม่ซึ่งมิได้มีประสบการณ์ การสู้รบในคานาอัน

2ทั้งนี้เพื่อวงศ์วานอิสราเอลซึ่งไม่เคยผ่านการรบจะได้เรียนรู้การทำสงคราม 3ได้แก่

ประมุขทั้งห้าของชาวฟิลิเตีย ชาวคานาอันทั้งปวง ชาวไซดอน

และชาวฮีไวต์ซึ่งอาศัยอยู่แถบภูเขาในเลบานอนจากภูเขาบอัลเฮอร์โมน

ถึงปากทางเมืองฮามัท 4ชนชาติเหล่านี้เป็นเครื่องทดสอบชนอิสราเอลเพื่อดูว่าเขา

จะเชื่อฟังพระดำรัสสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

ซึ่งทรงให้ไว้แก่บรรพบุรุษของเขาผ่านทางโมเสสหรือไม่ 5

ชาวอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวฮีไวต์ ชาวเปอร์เซีย

ชาวอาโมไรต์ และชาวเยนุส 6รับหญิงสาวของพวกเขามาเป็นภรรยา

หญิงอิสราเอลก็แต่งงานกับหนุ่มชาติต่างๆเหล่านั้น

และเหล่าประชากรไปปรนนิบัติพระของเขา

โธนี่เอล

7ชนอิสราเอลกระทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่ว

พวกเขาหลงลืมองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของตนไปรับใช้พระบาอัลและอาเซราห์

8พระพิโรธของพระเจ้าเผาผลาญอิสราเอล ถึงกับทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคูซันริซาเออิม

ประมุขแห่งอารัมนาซารามิ*⁶อิสราเอลตกอยู่ใต้อำนาจของเขาเป็นเวลา 8 ปี
9แต่เมื่อพวกเขาร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์ก็ทรงตั้งโธนีเอล*⁷ช่วยกู้พวกเขา
10พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอยู่เหนือโธนีเอล
ท่านจึงเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอลและออกรบ
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบคูชันริชาเธอิมไว้ในมือของโธนีเอล ซึ่งพิชิตประมุขของคันั้น
11ดินแดนจึงมีความสุขอยู่ 40 ปี จนกระทั่งโธนีเอลสิ้นชีวิตลง
12แล้วประชากรอิสราเอลก็หวนกลับไปกระทำการสิ่งท้อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่วอีก
พระองค์จึงทรงให้เอกโลนประมุขแห่งโมอับมีอำนาจเหนืออิสราเอล
13กองทัพของเอกโลนสมทบด้วยชาวอัมโมนและชาวอามาเลซยกมาโจมตีอิสราเอล
และยึดครองเยรีโค*⁸ได้ 14ชาวอิสราเอลต้องขึ้นกับเอกโลนประมุขแห่งโมอับเป็น เวลา 18 ปี

เอซูด

15อิสราเอลร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+อีกครั้งหนึ่ง และพระองค์ประทานผู้กอบกู้คือเอซูด
ซึ่งเป็นคนถนัดซ้าย เอซูดเป็นบุตรเกราแห่งตระกูลเบนยามิน
ชนอิสราเอลส่งท่านนำส่วยไปมอบแก่เอกโลนประมุขแห่งโมอับ
16เอซูดได้เตรียมดาบสองคมยาว 18 นิ้วเหน็บไว้ที่ต้นขาขวาไว้ได้เลือดผ้า
17ท่านนำส่วยไปมอบให้เอกโลนประมุขแห่งโมอับ
ซึ่งเป็นคนที่อ้วนมาก18หลังจากเอซูดมอบส่วยเสร็จแล้วท่านก็ให้ผู้ที่แบกหามส่วยมานั้นกลับ
ไป 19คนที่ตั้งรูปเคารพต่างๆใกล้กิลกาล เอซูดเองกลับมาหาเอกโลน ทูลว่า
“ ข้าพเจ้ามีความลับจะเรียนท่านประมุข ” เอกโลนกล่าวว่า
“ จงเงี่ย ” คนของเอกโลนก็ออกไปหมด 20เอซูด เดินเข้าไปหาประมุข
เอกโลนซึ่งประทับอยู่ในห้องชั้นบนอันเย็นสบาย ทูลว่า “ ข้าพเจ้า
มีพระดำรัสจากพระเจ้าสำหรับท่าน ” เอกโลนจึงลุกขึ้น 21เอซูดยื่นมือซ้าย
ซัดดาบสองคมซึ่งเหน็บไว้ที่ต้นขาขวาออกมา เสียบหน้าท้องของเอกโลน
22ดาบจรมัดตามทะเลหลัง เอซูดมิได้ซัดดาบคืน ไชมันหุ้มดาบไว้
23แล้วเอซูดออกไปทางเฉลียง ท่านปิดประตู ห้องชั้นบน ลั่นกุญแจไว้ 24หลังจากท่านไปแล้ว
เหล่าบริวารมาเห็นประตูห้องชั้นบนปิดอยู่ ก็คิดว่าเจ้านายกำลังส่งทูลอยู่ที่ห้องชั้นใน
25แต่เมื่อคอยอยู่ช้านานเอกโลนก็มิได้ออกมา พวกเขาจึงหากุญแจมาเปิด
ก็พบเจ้านายนอนสิ้นชีวิตอยู่ที่พื้น
26ขณะเดียวกันเอซูดหลบหนีผ่านแนวรูปเคารพมาถึงเซอิวาห์ 27เมื่อมาถึงที่นั่น เอซูด
ก็เป่าเขาสัตว์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ชนอิสราเอลก็ลงมาจากภูเขาต่างๆ

6 3:8 * หรือ เมโสโปเตเมียตะวันตกเฉียงเหนือ

7 3:9 * บุตรเคนส์น้องชายของคาเลบ

8 3:15 * เมืองแห่งต้นปาล์ม

โดยมีท่านนำหน้า 28ท่านบัญชาว่า “จงตามข้าพ

เจ้ามาเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบชาวโมอับศัตรูของท่านไว้ในกำมือท่านแล้ว”

เขาทั้งหลายจึงตามท่านลงไปยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนซึ่งนำไปสู่โมอับ
สกัดมิให้ผู้ใดข้ามไปมา 29ครั้งนั้น พวกเขาสังหารโมอับนับหมื่นคน ล้วนแต่แข็งแรงมีกำลัง
ไม่ปล่อยให้เหลือรอด ไปแม่สักคนเดียว
30นับแต่วันนั้น โมอับต้องขึ้นกับอิสราเอล แล้วแผ่นดินก็สงบไปตลอด 80 ปีหลังจากนั้น
ซัมการ์

31(ผู้วินิจฉัย) ถัดจากเอสุตคือซัมการ์ บุตรอานาท ท่านใช้ประทัดอันเดียวฆ่าชาวฟีลิสเตียเสีย
600 คน ท่านก็เช่นกัน เป็นผู้ช่วยกอบกู้อิสราเอล

เดโบราห์และบาราค

4 หลังจากเอสุตสิ้นชีวิตแล้ว

ชนอิสราเอลกระทำการสิ่งท้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่วอีก

2องค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงทรงขายพวกเขาให้ยาบินประมุข ชาวคานาอันผู้ครอบครองในฮาโชร
แม่ทัพ ของยาบินคือสิเสราซึ่งอาศัยอยู่ที่ฮาโรเชธฮัก โภยิม 3ยาบินมีรถรบเหล็ก 900 คัน
ท่านกดขี่ข่มเหงอิสราเอลอย่างโหดร้ายอยู่ถึง 20 ปี

อิสราเอลจึงร้องทูลขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วย

4ผู้นำของอิสราเอลในครั้งนั้นคือเดโบราห์หญิงผู้เผยพระวจนะ ภรรยาของลัทธิโดธ

5นางตั้งศาลตุลาการอยู่ที่ “ ดันปาล์มแห่งเดโบราห์”

ซึ่งอยู่ระหว่างรามาห์กับเบธเอลในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ชาวอิสราเอล
พากันมาหานางให้ตัดสินกรณีพิพาท

6เดโบราห์ส่งคนไปตามตัวบาราคบุตรอาบี โนอัมจากเคเดซในเขตตระกูลนัฟทาลีมาพบ
นางกล่าวกับบาราคว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงบัญชาให้ท่านยกพลหนึ่งหมื่นคน

จากตระกูลนัฟทาลีกับเศบูลุนนำไปยังภูเขาทาโบร์

7พระองค์จะทรงส่งสิเสราแม่ทัพของยาบินพร้อมด้วยรถรบและกองทหารของเขามาที่แม่น้ำคีโ

ชน และมอบเขาไว้ในมือท่าน” 8บาราคตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไปก็ต่อเมื่อท่านไปด้วย”

9เดโบราห์จึงตอบว่า “ตกลง เราจะไปกับท่าน แต่ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เกียรติจะมีได้มีแก่ท่าน

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงมอบสิเสราไว้ในมือหญิงคนหนึ่ง”

แล้วนางจึงไปเคเดซกับเขา10ที่ซึ่งบาราคเกณฑ์คนจากเศบูลุนและนัฟทาลี มีชาย 10,000

คนติดตามท่านไป และเดโบราห์ก็ไปด้วย

11ฝ่ายเฮเบอร์ชาวเคไนต์ วงศ์วานของโศบบัญชาติทางพ่อตาของโมเสส⁹

ได้ละจากวงศ์วานของตนมาตั้งถิ่นที่อยู่ที่ดินไม้ใหญ่แห่งชานันนิมิใกล้เคเดซ

12เมื่อสิเสราได้ข่าวว่าบาราคบุตรอาบี โนอัมมาที่ภูเขาทาโบร์

13ก็รวมพลทั้งหมดและรถรบเหล็ก 900 คันจากฮาโรเชธฮักโภยิมมายังแม่น้ำคีโชน

14เดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า “ จงไปเกิด

วันนี้เป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ทรงมอบสิเสราไว้ในมือท่าน

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ” บาราคจึงนำพล 10,000 คนลงจากลาดเขาทาโบร์เข้าประจัญบาน

15องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงรุกไล่สิเสราก็บรรจบและกองทัพของเขาด้วยดาบ

สิเสรากระโจนจากกรรบวิ่งหนีไป 16แต่บาราครุกไล่ศัตรูและกรรบไปไกล ถึงฮาโรเซธฮักโกยิม ทหารของสิเสราถูกฆ่าฟันตายหมด ไม่มีรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

17ขณะนั้นสิเสราหนีมาถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์ชาวเคไนต์

ทั้งนี้เพราะยาบินประมุขแห่งฮาไซร์กับวงศ์ตระกูลของเฮเบอร์เป็นมิตรกัน18ยาเอลออกมาต้อนรับ

รับ สิเสราและกล่าวว่า “ เชิญท่านเข้ามาในเต็นท์เถิด อย่ากลัวเลย”

เขาก็เข้าไปในเต็นท์ นางจึงคลี่ผ้าห่มคลุมตัวเขาไว้ 19เขากล่าวว่า “ ขอน้ำกินหน่อย

เราหิวน้ำ” นางจึงเอานมมาให้เขาดื่ม และเอาผ้าคลุมตัวเขาไว้ดังเดิม

20เขาสั่งนางว่า “ ยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์นะถ้า มีใครมาสืบหาตัวเรา

จงบอกเขาว่าไม่มีใครอยู่ที่นี้” 21แต่ขณะที่สิเสรานอนหลับอยู่ด้วยความอ่อนเพลีย

ยาเอลก็หยิบหลักตอก เต็นท์และค้อนย่องเข้ามาตอกหลักเต็นท์ทะเลยมัษของเขายึดกับพื้นดิน เขาก็ถึงแก่ความตาย

22เมื่อบาราคมาสืบหาสิเสรา ยาเอลก็ออกไปพบกล่าวว่า “ มาเกิด

ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูคนที่ท่านกำลังตามหา” เขาจึงตามนางเข้าไปในเต็นท์

พบสิเสรานอนตายอยู่ที่นั่นมีหลักเต็นท์ทะเลยมัษ

23ในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้ยาบิน ประมุขชาวคานาอันพ่ายแพ้ต่อหน้าชาวอิสราเอล

24และตั้งแต่นั้นมาอิสราเอลก็เริ่ม เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆจนสามารถพิชิตยาบินได้

บทเพลงของเดโบราห์และบาราค

๑ ในวันนี้เดโบราห์กับบาราคบุตร

อาบีโนอัมร้องเพลงบทนี้ว่า

2 “ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า+!

เมื่อบรรดาเจ้านายในอิสราเอลนำหน้า

เมื่อเหล่าประชากรเต็มใจอุทิศตน

3 ฟังเถิด ราชนั้ทั้งหลาย ฟังเถิด บรรดาเจ้านาย

ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสดุดีองค์พระผู้เป็นเจ้า+ จะขับร้อง

จะบรรเลงเพลงถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล

4 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เมื่อพระองค์เสด็จออกมาจากเสอีร์

เมื่อทรงยাত্রาจากดินแดนเอโดม

โลกก็สั่นสะท้าน ท้องฟ้าหลังริน

เมฆปัดผ่อนลงมา

5ภูเขาสะเทือนเลื่อนลั่นเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

ภูเขาซีนาย เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล

6ในยุคของซ่มการับตรอานาธาในสมัยยาเอล

ถนนหนทางถูทิ้งร้าง

ผู้สัญจรไปมาใช้เส้นทางคดเคี้ยว

7ประชากรอิสราเอลก็ระยอ

จนกระทั่งข้าพเจ้าเดโบราห์ขึ้นมา

แม่คนหนึ่งในอิสราเอลขึ้นมา

8เมื่อพวกเขาเลือกพระใหม่

สงครามก็มาประชิดประตูเมือง

ไม่มีโล่ไม่มีหอกให้เห็นเลย

ท่ามกลางชายฉกรรจ์สี่หมื่นคนในอิสราเอล

9จิตใจข้าพเจ้าขึ้นชมบรรดาผู้นำแห่งอิสราเอล

และเหล่าอาสาสมัครในหมู่ประชาชน

สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า+!

10ท่านผู้ชีลาสีขาว นั่งอยู่บนอานพรม

และท่านผู้เดินตามถนน

จงใคร่ครวญ

11เสียงของเหล่านักร้อง ณ ที่ให้น้ำ

เขากล่าวถึงพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเจ้า

พันธกิจชอบธรรมแห่งนักรบของพระองค์ในอิสราเอล

"แล้วชนชาติขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ลงมาที่ประตูเมือง

12ตื่นเกิดเดโบราห์เอ๋ย ตื่นขึ้นเกิด!

ตื่นเกิด ตื่นขึ้น เปล่งเสียงร้องเพลง

บาราคลุกขึ้นเกิด! บุตรแห่งอาบีโนอัมเอ๋ย

จงนำเชลยของท่านไป

13ครั้งนั้นพระองค์ทรงทำให้ผู้ที่เหลือรอดอยู่

ปกครองเหนือบรรดาเจ้านายในหมู่ประชากร

คือองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงทำให้ข้าพเจ้า

ปกครองเหนือผู้เกรียงไกร

14บ้างมาจากเอฟราอิม ผู้ซึ่งรกรากอยู่ในอามาเลข

เบนยามินร่วมในเหล่าประชากรที่ติดตาม

ท่านนายทัพลงมา จากมาคีร์

บรรดาผู้เชิญคทาแห่งผู้บังคับ

บัญญัติมาจาก เศบูลัน

15เจ้านายแห่งอิสสาคาร์ไปกับเดโบราห์

อิสสาคาร์สมทบกับบาราค

เร่งรุดติดตามท่านเข้าสู่หุบเขา

ในแวนแคว้นแห่งรูเบน

พากันคิดหนัก

16โฉนท่านจึงพักอยู่ที่ชุมนุมรอบกองไฟ

เพื่อฟังเสียงผิวปากเรียกฝูงแกะ

ในแว่นแคว้นแห่งรุเบน

พากันคิดหนัก

17กิเลอาดอยู่ปากข้างโน้นของแม่น้ำจอร์แดน

दानทำไมยังมัวอ้อยอิ่งอยู่ข้างๆ เรือ?

อาเซอร์เอื้อระเหยอยู่ที่ชายฝั่ง

นั่งเอกเขนกอยู่ริมทะเล

18ชนตระกูลเศบูลุนกล้าเสี่ยงชีวิต

นัฟทาลีก็เช่นกัน ณ สมรภูมิ

19บรรดาประมุขมาสู้รบกัน

เหล่าประมุขแห่งคานาอันสู้รบกัน

ที่ทาอานาค ใกล้ห้วงน้ำแห่งเมกิดโด

แต่ไม่ได้รับเงินริบของเซลย

20ดวงดาวจากฟ้าสวรรค์ออกจากวงโคจรมาต่อสู้อีเสรา

21แม่น้ำคีโชนกวาดล้างเขาทั้งหลายออกไป

เดินหน้าเถิด จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจงเข้มแข็ง

22และแล้ว เสียงกระหึ่มของเกือกม้า

เสียงม้าของเขาควบไป ควบไป"

23ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+กล่าวว่า “ จงสาปแช่งเมโรส”

สาปแช่งชาวเมืองนั้นอย่างหนัก

เพราะเขาไม่ได้มาช่วยองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ช่วยองค์พระผู้เป็นเจ้า+ต่อสู้ผู้เกรียงไกร

24หญิงผู้ขายยกย่องมากที่สุด

ภรรยาของเฮเบอร์ชาวเคนินต์

เป็นผู้ที่น่าชมเชยที่สุด

ของบรรดา หญิงผู้อาศัยอยู่ในดินนี้

25เขาร้องขอน้ำ นางก็ให้น้ำนม

นางน่านมขันใส่ชามสำหรับผู้สูงศักดิ์มาให้เขา

26นางเอื้อมมือหยิบหลักเดินที่มือขวาคว้าก้อนของช่างไม้

ตอกทะลุขมับของอีเสรา หัวเขาแหลกเหลว

นางตอกหลักเดินที่ทะลุหัวของเขา

27เขาฟูบลงแทบเท้าของนาง

เขาล้มตัวลง เขานอนอยู่ตรงนั้น

เขาฟูบลงแทบเท้าของนาง

เขาล้มตัวลง ที่ซึ่งเขาฟูบลง

เขาก็ล้มตัวตรงนั้น ถึงแก่ความตาย

28มารดาของอีเสราคอยมองอยู่ตรงหน้าต่าง รอคอยการกลับของเขา

‘ ทำไมรถรบของเขาจึงมาช้าหนอ?’

ทำไมล้อรถรบของเขาแล่นช้านัก?’

29ผู้ฉลาดที่สุดในหมู่สตรีของนางก็ตอบนาง

อันที่จริง นางเฝ้าบอกตัวเองว่า

30’ พวกเขายังไม่พบ ยังแบ่งของเซลยกันไม่เสร็จหรือไร?’

แต่ละคนได้หญิงสาวหนึ่งคนบ้าง สองคนบ้าง
สิเสราจะได้เสื่อยาวสีสดสวย

ผ้าพันคอปักกลดลายสำหรับฉันทั้งหมดนี้เป็นของที่ริบมา'

31 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+!

ขอให้ศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศไปเช่นนั้น
แต่ขอให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์เป็นเช่นดวงอาทิตย์

โชติช่วงขึ้นด้วยพลัง”

แผ่นดินก็สงบสุขอยู่ตลอด 40 ปี

กิเดโอน

6 และแล้วชนอิสราเอลก็กระทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่วอีก

และพระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือชาวมีเดียนเป็นเวลา 7 ปี

2 ชาวมีเดียนโหดร้ายเสียจนชาวอิสราเอล ต้องหนีไปอยู่ในโพรงตามภูเขา

ในถ้ำและที่มั่นต่างๆ 3 เมื่อใดก็ตามที่ชนอิสราเอลหวานเมล็ดพืช ชาวมีเดียน

อามาเลขและชนชาติ อื่นๆ ทางตะวันออกพากันมาบุกรุกพื้นที่

4 พวกเขามาตั้งค่ายและทำลายพืชพันธุ์ ตลอดทางไปถึงกาซา ไม่เหลืออะไรไว้ให้เป็นอาหาร

ไม่ว่าแกะ วัว หรือลา 5 พวกเขากรูเข้ามาพร้อมกับฝูงสัตว์

เต็นท์ของเขาเหมือนตึกเต็นท์มัทธานา ทั้งคนทั้งอูฐนับไม่ถ้วน

พวกเขาบุกรุกเข้ามาเพื่อทำลายล้างดินแดน

6 ชาวมีเดียนทำให้ชนอิสราเอลสิ้นเนื้อประดาตัวจนต้องร้องทูลให้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วย

7 เมื่อชนอิสราเอลร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+เนื่องด้วยคนมีเดียน

8 พระองค์ทรงส่งผู้เผยพระวจนะมาแจ้งว่า “ พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตแห่งอิสราเอลตรัสว่า

‘ เราได้นำเจ้าออกมาจากอียิปต์ออกจากแดนทาส 9 เราครอบงำเจ้าจากอำนาจของอียิปต์
จากเงื้อมมือบรรดาผู้กดขี่ข่มเหงเจ้า เราขับไล่ศัตรูออกไปต่อหน้าเจ้า

ยกดินแดนของเขามาให้แก่เจ้า 10 เราบอกเจ้าว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเจ้า

อย่ากราบไหว้พระต่างๆ ของชาวอาโมไรต์ในดินแดนซึ่งเจ้าอาศัยอยู่

แต่เจ้าก็ไม่ฟังเรา’ ”

11 ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+มาประทับอยู่ที่ต้นโอ๊กใน

โอฟราห์ซึ่งเป็นที่ดินของโยอาชวงศ์อาบีเยเซอร์กิเดโอนบุตรโยอาชกำลังนวดข้าวสาโลอยู่ในบ่

อย่างงุ่นงันเพื่อให้ลับตาชาวมีเดียน 12 ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ปรากฏแก่กิเดโอน ตรัสว่า

“ ท่านผู้กล้าหาญ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับท่าน” 13 กิเดโอนตอบว่า “ ท่านขอรับ

หากองค์พระผู้เป็นเจ้า+สถิตกับข้าพเจ้าทั้งหลาย

ไหนเหตุการณ์ทั้งปวงนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกข้าพเจ้าเล่า?

ไหนสะการอัศจรรย์ทั้งปวงซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้ฟัง

เช่นเมื่อครั้งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพาท่านเหล่านั้นออกมาจากอียิปต์?

บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงทอดทิ้งเรา และมอบเราไว้ในเงื้อมมือของมีเดียน”

14องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทอดพระเนตรดูกิเดโอนและตรัสว่า “ ด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่

จงไปช่วยอิสราเอลให้พ้นเงื้อมมือชาวมีเดียนเถิด เราใช้เจ้าไปมิใช่หรือ?”

15แต่กิเดโอนทูลว่า “ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์นี้หรือจะไปช่วยกู้อิสราเอล?

ครอบครัวของข้าพระองค์ด้อยที่สุดในตระกูลมนัสเสห์

และข้าพระองค์ก็เป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในครอบครัว”

16องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ เราจะอยู่กับเจ้า

เจ้าจะพาดฟันชาวมีเดียนทั้งหมดไปเสียด้วยกัน”

17กิเดโอนทูลตอบว่า “ หากพระองค์ทรงโปรด

ขอทรงให้หมายสำคัญเพื่อแสดงว่าเป็นพระองค์จริงๆ ที่กำลังตรัสกับข้าพระองค์อยู่

18โปรดอย่าเพิ่งไปไหน ข้าพระองค์จะไปนำของมาถวาย” องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า

“เราจะรอนเจ้ากลับมา” 19กิเดโอนกลับเข้าไปจัดแจงปรุงลูกแพะตัวหนึ่ง

และทำขนมปังจากแป้งไม่ใส่เชื้อหนึ่งเอฟา

จากนั้นนำเนื้อใส่กระจาดและน้ำแกงใส่หม้อมาถวายทุกคืนที่ใต้ต้นโอ๊ก

20ทูตของพระเจ้าตรัสกับกิเดโอนว่า “ จงวางเนื้อและขนมปังลงบนหินนี้

แล้วเทน้ำแกงรด” กิเดโอนก็ปฏิบัติตามคำสั่ง

21ทูตของพระเจ้าใช้ไม้เท้าแตะเนื้อและขนมปัง ไฟก็ลุกพริบจากก้อนหิน

เผาเนื้อและขนมปังหมด แล้วทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็ลับตาไป

22เมื่อกิเดโอนได้ประจักษ์ว่า เป็นทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็ร้องว่า

“ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ยิ่งใหญ่สูงสุด!

ข้าพระองค์ได้เห็นทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ต่อหน้าต่อตาทีเดียว”

23องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับกิเดโอนว่า “ จงสงบสุขเถิด! อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ตาย”

24กิเดโอน จึงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ชานานนามว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นสันติสุข”

แท่นนี้อยู่ที่โอฟราห์ในที่ดินของวงศอาบีเยเซอร์ตราบจนทุกวันนี้

25คืนนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสสั่งกิเดโอนให้นำวัวผู้ตัวที่สองอายุ 7 ปี

จากฝูงสัตว์ของบิดามา และรื้อแท่นบูชาพระบาอัลของบิดากับพื้นเสาอาเซราห์ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ

26จากนั้นสร้างแท่นบูชาสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านขึ้นแทนที่ตรงเนินเขาแห่ง

งนั้น ไซ้ไม้ที่ฟันจากอาเซราห์เป็นฟันเผาว่าผู้ตัวนั้นถวายแด่พระเจ้า 27กิเดโอนจึงพาคนไซ้

10 คนมาด้วย กระทำตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

แต่ท่านแอบทำในเวลาค่าคืนเพราะกลัวสมาชิกในครอบครัวและชาวเมืองนั้น

28เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นมาพบว่า แท่นบูชาพระบาอัลถูกรื้อทำลาย

เสอาเซราห์ข้างแท่นถูกโค่น และมีวัวเผาบูชาบนแท่นที่เพิ่งสร้างขึ้นมาใหม่!

29ผู้คนโงะจันกันว่า “ใครทำอย่างนี้?” ในที่สุดก็สืบทราบว่าเป็นกิเดโอนบุตรของโยอาช

30คนเหล่านั้นตะคอกโยอาชว่า “เอาตัวลูกชายของแกออกมาซะ

มันต้องตายที่บังอาจมารื้อแท่นบูชาแห่งพระบาอัล แล้วยังฟันอาเซราห์ทิ้งอีก”

31แต่โยอาชตอกกลับคนเหล่านั้นว่า “ พวกแกจะช่วยออกโรงแทนพระบาอัลรี?

จะพยายามช่วยพระบาอัลหรือไง? ใครสู้แทนพระบาอัลต้องตายในเช้าวันนี้ละ!

ถ้าบาอัลเป็นเทพเจ้าจริงๆ ก็ให้เขาดูแลปกป้องตัวเอง เวลาที่มีคนมารื้อแท่นของเขาสิ”

32ตั้งแต่นั้นมาก็เดโอนจึงได้รับสมญานามว่าเยรูบาอัล*¹⁰

33ครั้งนั้นบรรดาชาวมีเดียน อามาเลขและชนชาติเพื่อนบ้านอื่นๆ

รวมกำลังกันยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาตั้งค่ายอยู่ ณ หุบเขายิสเรเอล

34พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ลงมาเหนือกิเดโอน

ท่านก็เป่าเขาสัตว์เรียกชายฉกรรจ์วงศ์อาบีเยเซอร์มาติดตามท่าน

35ท่านยังส่งผู้สื่อสารไปทั่วเขตมนัสเสห์ อาเซอร์ เศบูลุนและนัฟทาลีอีกด้วย

เรียกชุมนุมกำลังพลและพวกเขาก็ตอบรับ 36กิเดโอนกราบทูลพระเจ้าว่า

“ หากพระองค์จะทรงใช้ข้าพระองค์กอบกู้อิสราเอลจริงๆ ดังที่ทรงสัญญาไว้

37ข้าพระองค์จะวางชนแกะไว้ ที่ลานนวดข้าว หากชนแกะเปียกน้ำค้างแต่พื้นดินแห้ง

ข้าพระองค์จะทราบได้ว่าพระองค์ จะทรงใช้ข้าพระองค์กอบกู้อิสราเอล”

38แล้วก็เป็นเช่นนั้น เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อกิเดโอนตื่นขึ้น ท่านบิดชนแกะมีน้ำไหลออกมาเต็มชาม

39กิเดโอนจึงกราบทูลพระเจ้าว่า “ ขออย่าทรงพระพิโรธเลย ข้าพระองค์ขอทดลองดูอีกครั้ง

คราวนี้ขอให้ชนแกะแห้ง ส่วนพื้นดินรอบๆเปียก”

40คืนนั้นพระเจ้าทรงกระทำตามที่ท่านทูลขอ ชนแกะแห้งอยู่ แต่พื้นดินมีน้ำค้างชุ่มไปหมด

กิเดโอนปราบชาวมีเดียน

7 เยรูบาอัล(หรือกิเดโอน)นำทัพออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่มาตั้งค่ายที่น้ำพุซาโรด กองทัพของมีเดียนตั้งค่ายอยู่เลยขึ้นไปอีกในหุบเขาใกล้ภูเขายิสเรเอล

2องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับกิเดโอนว่า “พวกเจ้ามีจำนวนมากเกินไป

เราจะไม่ใช่เจ้าทั้งหมดนี้ต่อสู้กับมีเดียน เพื่อชาวอิสราเอลจะได้ไม่อดอ้ากับเราว่า

¹⁰ 6:32 * หมายความว่า ให้บาอัลป้องกันตัวเอง

เขาช่วยตัวเองโดยอาศัยกำลังของเขา 3 จึงประกาศแก่คนทั้งปวงว่า ‘ ผู้ใดหวาดกลัว
จงหันกลับและไปจากภูเขากิเลอาดเถิด’ ” ฉะนั้นจึงมี 22,000 คนกลับบ้าน เหลืออยู่
10,000 คน

4 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับกิเดโอนว่า “ ยังมีคนมากเกินไปอยู่ดี จงพาเขาลงไปที่น้ำพุ
เราจะบอกเจ้าว่าให้คนไหนไปกับเจ้า คนไหนไม่ต้องไป”

5 ฉะนั้นกิเดโอนจึงนำคนของท่านมาที่ริมน้ำ ณ ที่นั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับท่านว่า

“ จงแบ่งคนเป็นสองกลุ่มแยกกลุ่มที่เลียน้ำกินเหมือนสุนัข

กับกลุ่มที่คุกเข่าก้มลงเพื่อดื่มน้ำ” 6 มีเพียง 300 คนที่เอามืออึกน้ำดื่ม

นอกนั้นก็ดื่มจากลำธาร 7 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับกิเดโอนว่า

“ เราจะใช้สามร้อยคนนี้พิชิตชาวมีเดียนคนอื่นๆให้กลับบ้านหมด”

8 ฉะนั้นหลังจากที่กิเดโอนได้เก็บหม้อดิน และเขาสัตว์ทั้งหมดที่พวกเขามี ท่านก็ให้กลับบ้าน
เหลืออยู่กับท่านเพียง 300 คน ฝ่ายชาวมีเดียนตั้งค่ายพักอยู่ในหุบเขาเบ็องล่าง

9 คืนนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสกับกิเดโอนว่า “ ลุกขึ้นเถิด

จงนำกองทหารเข้าโจมตีชาวมีเดียน เรากำลังจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า

10 แต่หากเจ้าหวาดกลัวที่จะบุก จงลงไปที่ยค่ายของเขา ก่อน พาปุราห์คนสนิทของเจ้าไปด้วย

11 แล้วจงฟังสิ่งที่พวกเขาพูดกันที่นั่น เจ้าจะมีกำลังใจขึ้นที่จะเข้าโจมตี”

ฉะนั้นกิเดโอนกับปุราห์คนของท่านลงไปที่รอบนอกของค่าย 12 ชาวมีเดียน อามาเลข

และชนชาติอื่นๆทางปากตะวันออก ตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขา คลาคล่าดังฝูงเพลี้ย

อุฐของเขา มีมากมายเหลือคณานับ

ดังหนึ่งเม็ดทรายที่ชายทะเล 13 กิเดโอนมาถึงพอดีกับที่ชายคนหนึ่งกำลัง

เล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า

“ ผมฝันว่ามีขนมปังบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายพักของเราอย่างแรงกระแทกเต็นท์ข

องเราพังราบลงมา” 14 เพื่อนของเขาตอบว่า “ มิใช่อื่นไกล

นอกจากตาบของกิเดโอนบุตรโยอาชชาวอิสราเอล พระเจ้าทรงมอบชาวมีเดียน

และกองทัพทั้งหมดไว้ในมือเขาแล้ว”

15 เมื่อกิเดโอนได้ยินเรื่องฝันและความหมายแล้วก็ขึ้นมาสักการพระเจ้า

จากนั้นก็กลับมาที่ยค่ายพักของอิสราเอล ร้องเรียกว่า “ ลุกขึ้นเถิด

พระเจ้าทรงมอบทัพบมีเดียนไว้ในมือท่านแล้ว” 16 ท่านแบ่งคนทั้งสามร้อยนั้น ออกเป็น 3 กลุ่ม

แจกจ่ายเขาสัตว์กับหม้อดิน บรรจุกบไฟให้ทุกคน 17 ท่านกล่าวว่า “ จงตามข้าพเจ้ามา

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงริมค่าย จงทำอย่างเดียวกับข้าพเจ้า 18 ทันทีที่ข้าพเจ้า

และคนในกลุ่มของข้าพเจ้าเป่าเขาสัตว์ ท่านจงเป่าเขาสัตว์รอบค่าย และให้ร้องว่า

‘ เพื่อพระเจ้าและเพื่อกิเดโอน’ ” 19 กิเดโอนและ 100

คนที่ไปกับท่านมาถึงรอบนอกของค่ายนั้นตอนหลังเที่ยงคืน

และทหารรักษาการณ์ผลัดเวรกันแล้ว

ทันใดนั้นก็เดโคโนกับพวกก็เป่าเขาสัตว์และทูปหม้อในมือทั้ง

20 ทั้งสามกลุ่มเป่าเขาสัตว์และทูปหม้อ มือซ้ายถือคอปไฟ มือขวาถือเขาสัตว์ โห่ร้องว่า

“ เพื่อพระเจ้าและเพื่อกิเดโอน ”

21 จากนั้นพวกเขาเพียงแต่ยืนอยู่รอบค่ายดูชาวมีเดียนวิ่งพล่าน ร้องตะโกน และเตลิดไป

22 เมื่อสามร้อยคนนั้นเป่าเขาสัตว์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบันดาลให้ทั้งค่ายพวกเขาหันมาสู้รบและฆ่ากันเอง

แล้วเตลิดหนีไปสู่เบธชิตทาห์ทางไปเซเรราห์และไปถึงเขตแดนเอเบลเมโฮลาห์ใกล้ทับบาช

23 คนอิสราเอลจากนั้นฟาลี อาเซอร์และมนัสเสห์ทั้งหมดถูกเรียกออกมา

พวกเขารุกไล่ชาวมีเดียน 24 กิเดโอนส่งผู้สื่อสารไปทั่วแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม

ให้ระดมพลมาสู้รบกับชาวมีเดียนและยึดทำริมแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงเบธบาราห์

สกัดชาวมีเดียนล่องหน้าคนเอฟราอิมทั้งหมดจึงถูกเรียกออกมา

และเขายึดทำแม่น้ำจอร์แดนไปถึงเบธบาราห์

25 โอรบและเศอบผู้นำมีเดียนสองนายถูกจับกุมตัวได้ โอรบถูกฆ่าที่ศิลาแห่งโอรบ

ส่วนเศอบถูกฆ่าที่บ่อย่ำงุ่นแห่งเศอบ พวกเขาตามล่าชาวมีเดียนและนำศีรษะของ

โอรบกับเศอบมามอบให้กิเดโอนซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำจอร์แดน

กิเดโอนประหารเศบาห์และคัลมนนา

8 “ ชนตระกูลเอฟราอิมมาถามกิเดโอนว่า “ เหตุใดจึงทำกับเราเช่นนี้? ”

ไม่ยอมไปเรียกเราสู้รบกับชาวมีเดียน? ” แล้วต่อว่ากิเดโอนอย่างรุนแรง 2 กิเดโอนตอบว่า

“ ข้าพเจ้าทำอะไรเทียบกับท่านได้บ้าง? ”

งุ่นเก็บตกของเอฟราอิมยังดีกว่างุ่นเต็มพวงของอาบีเยเซอร์เสียอีก? ”

3 พระเจ้าทรงมอบโอรบ และเศอบผู้นำแห่งมีเดียนไว้ในมือของท่าน

ข้าพเจ้าทำสิ่งใดเทียบเสมอกับท่านได้หรือ? ” เขาเหล่านั้นจึงสงบอารมณ์ได้

4 กิเดโอนข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมคนของท่าน 300 คน เขาทั้งหลายต่างก็อ่อนเพลีย

แต่ยังคงรุกไล่ชาวมีเดียนอยู่ 5 กิเดโอนกล่าวกับชาวเมืองสุคคทว่า “ โปรดให้เสบียง

แก่ทหารของข้าพเจ้าบ้างเถิด พวกเขาอดโรยมาก

และเราก็ยังตามล่าเศบาห์กับคัลมนนาประมุขแห่งมีเดียนอยู่ ”

6 แต่เจ้าหน้าที่ของสุคคทตอบว่า “ ท่านจับตัวเศบาห์กับคัลมนนาไว้ได้แล้วหรือ? ”

เรื่องอะไรที่เราจะต้องให้เสบียงแก่ทหารของท่านเล่า? ” 7 กิเดโอนจึงตอบว่า

“ ถ้าเช่นนั้นเมื่อพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเราแล้ว

เราจะกลับมาเอาหนามป้าหวดเนื้อพวกท่านให้แตกยับ ”

8 แล้วท่านจึงขึ้นไปเปเนเอลขอเสบียงอาหารเช่นกัน แต่ได้รับคำตอบอย่างเดียวกับที่สุคคท

9 ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ เมื่อเราบชนะกลับมา เราจะรื้อป้อมนี้เสีย ”

10 ขณะนั้นเศบาห์กับศัลมุนนาและกองทหารที่เหลือราว 15,000 คนอยู่ที่คาริคร
นั้นเป็นจำนวนคนที่เหลือทั้งหมดจากทัพพันธมิตรของฟาโตะวันออก

ส่วนที่ถูกฆ่าตายไปแล้วมีถึง 120,000 คน

11 กิเดโอนตั้งวงล้อมตามเส้นทางของชนเร่ร่อนทางตะวันออกของโนบาห์และโยกเบฮาห์
บุกเข้าโจมตี โดยศัตรูไม่คาดคิด 12 ประมุขเศบาห์และศัลมุนนาแห่งมีเดียหนีไป แต่กิเดโอน
ไล่ตามจับตัวมาได้ และรุกไล่กองกำลังทั้งหมดแตกพ่าย

13 กิเดโอนบุตรโยอาซกลับจากทำศึกผ่านทางช่องแคบเฮเรส

14 ท่านจับกุมตัวชายหนุ่มชาวสุคคทได้คนหนึ่ง

ให้เขาเขียนรายชื่อเจ้าหน้าที่คือผู้อาวุโสแห่งเมืองนั้นทั้ง 77 คนให้ท่าน

15 แล้วกิเดโอนกลับมาয়สุคคท กล่าวกับชาวเมืองว่า “ นี่ไงเศบาห์และศัลมุนนา

ซึ่งพวกท่านเคยหามน้ำหน้าข้าพเจ้า ไว้ด้วยคำพูดที่ว่า ‘ ท่านจับตัวเศบาห์กับศัล

มุนนาไว้ได้แล้วหรือ เรื่องอะไรที่เราจะ ต้องให้เสียงแก่ทหารอ่อนล้าพวกนี้เล่า?’

” 16 กิเดโอนก็จับตัวผู้อาวุโสแห่งเมืองนั้นมาหวดด้วยหนามป่าเป็นบทเรียนสั่งสอนชาวเมืองสุ
คคท 17 และท่านทำลายป้อมที่เมืองเปนีเอลกับประหารชาวเมืองนั้น

18 กิเดโอนกล่าวกับเศบาห์และศัลมุนนาว่า “ ผู้ชายที่ท่านสังหารที่ทาโบรนั้น

มีลักษณะท่าทางเป็นอย่างไร?” เขาตอบว่า “ ก็คล้ายๆ กับท่าน

แต่ละคนท่าทางแบบเจ้านาย” 19 กิเดโอนตอบว่า “ นั่นเป็นพี่น้องร่วมสายเลือดของเรา

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด หากท่านไว้ชีวิตพวกเขา เราจะไม่ฆ่าท่าน”

20 แล้วท่านจึงหันมาสั่งเยเธอร์บุตรห้วยปีของ ท่านให้ฆ่าประมุขทั้งสองนั้นแต่เยเธอร์เพ็งรุ่นหนุ่ม

จึงไม่กล้าชักดาบออกมา 21 เศบาห์กับศัลมุนนากล่าวว่า “ ท่านก็ลงมือเสียเองซิ

ชายชาติตรีแค่นั้น กำลังแค่นั้น” กิเดโอนจึงตรงเข้าประหารประมุขทั้งสอง

และริบเอาเครื่องประดับคออูลูของเขา

กิเดโอนไม่ยอมเป็นกษัตริย์

22 ชาวอิสราเอลกล่าวกับกิเดโอนว่า “ เชิญท่านและลูกหลานมาปกครองเราเถิด เพราะ

ท่านได้ช่วยกอบกู้เราพ้นจากมือมีเดีย”

23 แต่กิเดโอนตอบว่า “ข้าพเจ้าหรือลูกๆ จะไม่ปกครองท่าน

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ต่างหากที่จะทรงปกครองท่าน 24 ขออย่างหนึ่ง

คือแต่ละท่านโปรดให้ตุ้มหูที่ริบมาได้ นั้นแก่ข้าพเจ้า” *11 25 พวกเขาตอบว่า

11 8:24 * เป็นประเพณีของเชื้อสายอิซมาเอลที่จะสวมตุ้มหูทองคำ

“เรายินดีมอบให้” และคลี่เสื้อตัวหนึ่งให้ทุกคนโยนตุ้มหูที่รับมาได้กองรวมกัน

26 ตุ้มหูทองคำที่ได้หนักถึง 1,700 เซลล์¹² ไม่รวมเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว จี้ เครื่องทรงของกษัตริย์ หรือเครื่องประดับคออูฐ 27 กิเดโอน ใช้ทองนี้ทำเอโฟด ตั้งไว้ที่โอฟราห์เมืองของท่าน อิสราเอลทั้งปวงพากันนมัสการเอโฟด จึงกลายเป็นกับดักกิเดโอนกับครอบครัว 28 เป็นอันว่ามีเดียนฟายแพ่แก่อิสราเอลและไม่อาจฟื้นตัวได้อีกเลย แผ่นดินก็สงบอยู่เป็นเวลา 40 ปี ตลอดชั่วชีวิตของกิเดโอน

29 เยรูบบาอัล*¹³ บุตรโยอาชกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิดเมืองนอน 30 ท่านมีบุตรชายถึง 70 คน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน 31 ภรรยาน้อยคนหนึ่งในเมืองเซเคมได้ให้กำเนิดบุตรชายซึ่งท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค

กิเดโอนสิ้นชีวิต

32 กิเดโอนบุตรโยอาชเสียชีวิตเมื่อแก่หง่อม และถูกฝังไว้ที่สุสานแห่งโยอาชบิดาของท่าน ณ โอฟราห์คนเขตของวงศ์อาบีเยเซอร์ 33 เมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิต ชนอิสราเอลก็หวนกลับไปเล่นซู้กับพระบาอัล ตั้งบาอัลเบริธเป็นเทพเจ้าและ

34 มิได้ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเขาผู้ทรงกอบกู้พวกเขาจากเงื้อมมือศัตรูรอบด้าน 35 และมีได้แสดงความสำนึกในบุญคุณต่อครอบครัวของกิเดโอนต่างๆ ที่ท่าน ได้กระทำความดีงามนานับการเพื่อพวกเขา

อาบีเมเลค

9 อาบีเมเลคบุตรเยรูบบาอัล¹⁴ ไปเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องฝ่ายแม่ที่เซเคม 2 และกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “โปรดไปพูดกับชาวเมืองเซเคมด้วยเถิด ถ้ามองเขาว่าอยากจะมีนายเจ็ดสิบคนคือบุตรชายของกิเดโอนทั้งเจ็ดสิบคนปกครอง

หรือมีนายคนเดียว? อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน”

3 เมื่อพี่น้องเหล่านั้นถ่ายทอดข้อความนี้แก่ชาวเมืองเซเคมเขาทั้งหลายเห็นดีเห็นงามตามอาบีเมเลคเพราะเป็นญาติกัน 4 พวกเขา นำเงิน 70

เซลล์¹⁵ จากวิหารแห่งบาอัลเบริธมามอบแก่อาบีเมเลคซึ่งนำเงินไปว่าจ้างอันธพาลมาเป็นสมุน 5 อาบีเมเลคไปยังบ้านของบิดาที่โอฟราห์ และบนศิลาแห่งหนึ่งทำการสังหารพี่น้องร่วมบิดาทั้ง 70 คนเสีย ยกเว้นโยธามน้องคนสุดท้องซึ่งหนีไปซ่อนตัวทัน

6 จากนั้นชาวเมืองเซเคมและเบธมิลโลกีมาชุมนุมกันข้างๆ ต้นไม้ใหญ่ที่เสาหินในเซเคม แต่งตั้งอาบีเมเลคเป็นประมุข

¹² 8:26 * ราว 19.5 กก.

¹³ 8:29 * กิเดโอน

¹⁴ 9:1 * กิเดโอน

¹⁵ 9:4 * ราว 805 กรัม

7เมื่อโยธามได้ยินกิตติศัพท์เรื่องนี้ก็ไปยืนบนยอดเขาเกริชิม ป่าวร้องว่า

“ พี่น้องชาวเมืองเซเคม จงฟังข้าพเจ้าเพื่อพระเจ้าจะทรงฟังพวกท่าน

8วันหนึ่งต้นไม้ทั้งหลาย ออกไปแต่งตั้งประมุข ต้นไม้ทั้งหลายกล่าวกับต้นมะกอกเทศว่า

‘ เชิญมาเป็นประมุขของเรา’ 9แต่ต้นมะกอกเทศตอบว่า

‘ ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะละทิ้งการผลิตน้ำมันซึ่งใช้เจิมพระและเจิมมนุษย์เพียงเพื่อจะแกว่งไปแกว่งมาเหนือต้นไม้ทั้งปวง?’ 10ต้นไม้ทั้งหลาย จึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า

‘ เชิญมาเป็นประมุข ของเราเถิด’ 11แต่ต้นมะเดื่อก็ตอบว่า

‘ ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะทิ้งผลอันหวานฉ่ำ

เพียงเพื่อจะแกว่งไปแกว่งมาเหนือต้นไม้ทั้งปวง?’ 12ต้นไม้ทั้งหลายจึงกล่าวกับเถาองุ่นว่า

‘ เชิญมาเป็นประมุขของเราเถิด’ 13แต่เถาองุ่นตอบว่า

‘ จะให้ข้าพเจ้าเลิกผลิตน้ำองุ่นซึ่งยังความชื่นใจแก่ทั้งพระและมนุษย์

เพียงเพื่อจะแกว่งไปแกว่งมาเหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ?’

14ในที่สุดต้นไม้ทั้งหลายจึงกล่าวกับพุ่มหนามว่า ‘ เชิญมาเป็นประมุขของเรา’

15พุ่มหนามตอบว่า ‘ หากท่านต้องการตั้งข้าพเจ้าเป็นประมุขจริงๆแล้วละก็

เชิญมาพักพิงอยู่ใต้ร่มเงาของข้าพเจ้า

หากขัดขืนขอให้เปลวไฟลุกโชนจากพุ่มหนามเผาผลาญ

บรรดาสนชีตาร์แห่งเลบานอนเสียให้วอด’

16ท่านทั้งหลายแน่ใจหรือว่าทำสิ่งที่ถูกที่ควรแล้วที่ให้อาบีเมเลคเป็นประมุข

ท่านแน่ใจหรือว่าได้ปฏิบัติต่อเยรูบาอัลกับวงศ์วานอย่างเป็นธรรมแล้ว

17(บิดาของข้าพเจ้าได้ต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย เสี่ยงชีวิตเข้ากอบกู้ท่านจากชาวมิเดียน

18มาบัดนี้ท่านกบฏต่อ ครอบครัวบิดาข้าพเจ้า

สังหารบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของบิดาบนศิลาแห่งเดียว

และตั้งอาบีเมเลคบุตรแห่งทาสีของบิดาข้าพเจ้าให้เป็นประมุขของเซเคมเพียงเพราะเขาเป็นญาติ

าติของตน) 19หากท่านแน่ใจแล้วว่า ได้ปฏิบัติอย่างเป็นธรรมต่อเยรูบาอัลกับครอบครัว

ก็ขอให้ท่านกับอาบีเมเลคอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข 20แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น

ก็ขอให้ไฟจากอาบีเมเลคเผาผลาญ พวกท่านชาวเมืองเซเคมและเบธมิลโล

และขอให้ไฟจากพวกท่านชาวเมืองเซเคมและเบธมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเถิด”

21จากนั้นโยธามก็หลบหนีไปอาศัยอยู่ที่เบเออร์เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน

22หลังจากที่อาบีเมเลคปกครองอิสราเอลอยู่สามปี

23พระเจ้าทรงให้เกิดความยุ่งยากระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ซึ่งกบฏต่ออาบีเมเลค

24พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นก็เพื่อให้อาบีเมเลคและชาวเมืองเซเคมซึ่งช่วยเหลืออาบีเมเลคในการสัง

หารบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัล ได้รับโทษสาสมแก่การกระทำดังกล่าว

25ชาวเมืองเซเคมตั้งกองกำลังชุมนุมโจมตีอาบีเมเลคตามยอดเขา

ขณะที่ตีกรออาบีเมเลคก็ปล้นสะดมทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นด้วย

แต่มีผู้รายงานเรื่องนี้แก่อาบีเมเลค 26ครั้งนั้น กอาัลบุตรเอเบตย้ายเข้ามาอยู่ที่เซเคม

พร้อมกับพี่น้องของตน ชาวเมืองเซเคมก็ไว้เนื้อเชื่อใจก้าล
27หลังจากที่พวกเขาออกไปเก็บองุ่นจากทุ่งและย่ำองุ่นเสร็จแล้ว
ก็จัดงานฉลองในวิหารแห่งเทพเจ้าของตน
ขณะที่กินเลี้ยงอยู่นั้นเขาทั้งหลายแข่งด่าอาบีเมเลค 28ก้าลบุตรเอเบตกล่าวว่า
“อาบีเมเลคเป็นใครกัน เซเคมเป็นใคร ที่เราจะต้องไปอยู่ใต้อาณัติเขา
เขาเป็นลูกของเยรูบบาล และเศบูลเป็นตัวแทนของเขามิใช่หรือ
ให้เรารับใช้วงศ์วานฮาโมรีบิดาของเซเคมเรื่องอะไรไปรับใช้อาบีเมเลค
29ถ้าเพียงแต่ชาวเมืองนี้อยู่ใต้ปกครองเรา เราจะกำจัดเขาเสีย เราจะบอกอาบีเมเลคว่า
‘เรียกออกมาทั้งกองทัพเลย’ ”

30เมื่อเศบูลผู้ว่าการเมืองนั้นได้ยินคำพูดของก้าลบุตรเอเบตก็โกรธมาก
31จึงลอบส่งผู้สื่อสารไปแจ้งแก่อาบีเมเลคว่า “ก้าล
บุตรเอเบตและญาติของเขามาอาศัยอยู่ในเมืองเซเคม
และบัดนี้ปลุกปั่นยุยงชาวเมืองให้กบฏต่อท่าน 32โปรดยกกำลังมาในเวลาค่ำคืน
และล้อมช่อนตัวอยู่ตามทุ่งนา 33พอฟ้าสว่างจงบุกเข้าเมืองทันที

เมื่อก้าลและพรรคพวกออกมาสู้กับท่าน ท่านจะได้จัดการกับพวกเขาตามใจชอบ”

34อาบีเมเลคกับกองทหารทั้งหมดจึงยกออกมาในยามค่ำคืน กระจายเป็น 4
กลุ่มล้อมช่อนตัวอยู่ใกล้เมืองนั้น 35ฝ่ายก้าลบุตร เอเบตออกมายืนอยู่ที่ประตูเมือง
พอดีกับที่อาบีเมเลคและพรรคพวกออกมาจากที่ชุมนุม

36เมื่อก้าลเห็นคนเหล่านั้นก็ร้องบอกเศบูลว่า “ ดูซิ มีคนกำลังลงมาจากยอดเขา”

เศบูลว่า “ ท่านตาฝ้าเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปได้” 37ก้าลพูดขึ้นว่า “ ดูตรงโน้นเถิด
มีคนกำลังเคลื่อนเข้ามาหาเรา

และโน้นอีกกลุ่มหนึ่งกำลังมาตามถนนผ่านต้นโอ๊กแห่งเมโอเนนิม”

38เศบูลจึงกล่าวกับเขาว่า “ ไหนสะปากข้างเจรจาใครนะที่พูดว่า ‘ อาบีเมเลค

นี่เป็นใครกันที่เราจะต้องไปอยู่ใต้อาณัติเขา’ คนที่แกเหยียะมาอยู่ที่นี่แล้ว

ออกไปสู้กับเขาลี” 39ก้าลนำชาวเมืองเซเคมออกไปสู้กับอาบีเมเลค

40แต่ฝ่ายแพ้วชาวเมืองเซเคม หลายคนบาดเจ็บนอนระเนระนาดตลอดทาง มาถึงประตูเมือง

41อาบีเมเลคอยู่ที่อารูมาห์ เศบูลขับไล่ก้าลและญาติออกจากเมืองเซเคม

42วันรุ่งขึ้นชาวเมืองเซเคมออกมาที่ทุ่งนา มีผู้รายงานต่ออาบีเมเลค 43เขาจึงแบ่งคนเป็น 3
กลุ่ม ชุมนอยู่ที่ทุ่งนา และเมื่อชาวเมืองนั้นออกมา อาบีเมเลคกับพรรคพวกก็ออกจากที่กำบัง

สังหารเขาทั้งหลายเสีย 44อาบีเมเลคกับพวกบุกเข้าสกัดที่ประตูเมือง

มิให้ชาวเมืองเซเคมกลับเข้าไปได้ ขณะที่คนอีกสองกลุ่มสังหารพวกเขาเสียที่ทุ่งนา

45ตลอดวันนั้นอาบีเมเลครุกกระหน่ำจนยึดเมืองได้ สังหารชาวเมือง

หลายเมืองราบเป็นหน้ากลอง และเอาเกลือใส่ทั่วเมือง

46ชาวเมืองในหอคอยแห่งเซเคมได้ยินเหตุการณ์ก็ไปหลบภัยอยู่ที่ป้อมแห่งวิหารเอลเบริธ

47เมื่ออาบีเมเลคทราบว่าเขาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น 48จึงนำกองกำลังไปยังภูเขาสัลโมน

อาบีเมเลคใช้ขวานตัดกิ่งไม้หอบใส่ป่าแบกไป แล้วสั่งคนของท่านว่า

“ เร็วเข้าจงทำตามอย่างเรา!” 49คนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้หอบตามอาบีเมเลค

นำมาสมพะเนินอยู่ตรงกำแพงป้อมแล้วจุดไฟเผาคนที่อยู่ในป้อมคนทั้งปวงในหอคอยแห่งเซเค

มราว 1,000 คนทั้งชายหญิงก็ตายสิ้น

50จากนั้นอาบีเมเลคไปยังเรเบสเข้าล้อมและยึดเมืองไว้51อย่างไรก็ตามหอคอยอยู่ในเมืองนั้น พลเมืองทั้งหมดจึงหนีเข้าไป ปิดประตูและขึ้นไปบนหอคอย 52อาบีเมเลคเข้าโจมตี และขณะที่เตรียมจะเผาหอคอย 53หญิงคนหนึ่งทุบหินไม่ลงมาตกใส่ศีรษะอาบีเมเลค กะโหลกศีรษะแตก 54อาบีเมเลค รีบบอกเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธประจำตัวว่า

“ซักดาบออกมาฆ่าเราเสีย อย่าให้คนพูดได้ว่าเราตายด้วยน้ำมือผู้หญิง”

เด็กหนุ่มคนนั้นจึงเอาดาบแทงอาบีเมเลคตาย 55เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคตายแล้วก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

56เป็นอันว่าพระเจ้าได้ทรงคืนสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาโดยสังหารพี่น้องทั้งเจ็ดสิบคนของตน 57อีกทั้งพระเจ้าทรงให้ชาวเมืองเซเคมได้รับโทษตามความชั่วของเขา ค่าแห่งสาปของโยธามบุตรเยรูบบาลก็เป็นจริง

โทลา

10

หลังจากยุคของอาบีเมเลค

ก็มีโทลาบุตรปุวาห์หลานโดโดจากตระกูลอิสสาคาร์ขึ้นมาช่วยกอบกู้อิสราเอล

ท่านอาศัยอยู่ที่ซามิรีในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม 2โทลาเป็นผู้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ 23 ปี

เมื่อท่านสิ้นชีวิตก็ถูกฝังไว้ที่ซามิรี

ยาอีร์

3แล้วยาอีร์แห่งกิเลอาดดำรงตำแหน่งสืบต่อมา ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ 22 ปี 4บุตร ชาย 30

คนของท่านซีลา 30 ตัว และครองเมือง 30 เมืองในดินแดนกิเลอาด

ซึ่งยังคงเรียกกันว่าชาวโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ 5เมื่อยาอีร์สิ้นชีวิตก็ถูกฝังไว้ที่คาโมน

เยฟธาห์

6แล้วอิสราเอลกระทำการสิ่งท้อแก่พระเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่วอีก พวกเขาจับใช้พระบาอัล

อชทาโรท พระต่างๆของชาวอารัม ไชดอน โมอับ อัมโมน และฟีลิสเตีย

เนื่องจากอิสราเอลละทิ้งองค์พระเจ้า+ เลิกปรนนิบัติพระองค์

7พระเจ้าจึงทรงพระพิโรธพวกเขา ทรงข้ายเขาให้ตกอยู่ในมือชาวฟีลิสเตียและอัมโมน

ซึ่งในปีนั้นเข้ามาบดขยี้ ตลอด 18 ปี มากดขี่ข่มเหงอิสราเอลทั้งปวงทางปากตะวันออก

ของแม่น้ำจอร์แดนในกิเลอาดดินแดนของชาวอาโมไรต์

9ชาวอัมโมนยังข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาสู้รบกับยูดาห์ เบนยามิน และตระกูลเอฟราอิมด้วย

อิสราเอลมีความทุกข์แสนสาหัส 10แล้วชนชาติอิสราเอลร้องทูลต่อองค์พระเจ้า+ว่า

“ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความผิดบาปต่อพระองค์

ละทิ้งพระองค์ไปนมัสการพระบาอัล” 11องค์พระเจ้า+ตรัสว่า “ เมื่อชาวอียิปต์

อาโมไรต์ อัมโมน ฟีลิสเตีย 12ไชดอน อามาเลข และมาโอน กดขี่ข่มเหงพวกเจ้า

และเจ้าร้องขอให้เราช่วย เราไม่ได้ช่วยเจ้าจากเงื้อมมือของพวกเขาหรือ?

13ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังละทิ้งเราไปรับใช้พระอื่นๆ ฉะนั้นเราจะไม่ช่วยเจ้าอีกแล้ว

14ไปเถิดไปรำไห้กับพระทั้งหลายซึ่งเจ้าเลือก

ถึงคราวเจ้าลำบากก็ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าสิ”

15แต่ชาวอิสราเอลทูลต่อองค์พระเจ้า+ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปแล้ว

โปรดลงโทษพวกข้าพระองค์ตามชอบพระทัย

ขอเพียงแต่ช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูด้วยเถิด”

16แล้วเขาก็ทำลายพระทั้งหลายของคนต่างชาติ และปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า+ พระองค์

ไม่อาจทนดูความทุกข์ทรมานของอิสราเอลอีกต่อไป 17ครั้งนั้นชาวอัมโมนออกมารบ

และตั้งค่ายที่กิเลอาด ส่วนชนอิสราเอลรวมตัวกันตั้งค่ายที่มีสปาห์

18บรรดาผู้นำของกิเลอาดหารือกันว่า “ใครอาสาฆ่าทัพไปโจมตีพวกอัมโมน

คนนั้นจะได้เป็นประมุขของทุกคนในกิเลอาด”

11 เยฟธาห์วงศ์กิเลอาดเป็นนักรบเก่งกล้า แต่มารดาของท่านเป็นหญิงโสเภณี

2กิเลอาดบิดาของท่านมีบุตรกับภรรยาหลวงหลายคน

และเมื่อพี่น้องร่วมบิดาเหล่านี้โตขึ้นก็เลือกใส่โล่ส่งเยฟธาห์ว่า “แกเป็นลูกคนอื่น

อย่าเข้ามามีสิทธิ์มีส่วนในมรดกของครอบครัวเรา” 3เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้อง

ไปอาศัยในแผ่นดินโทบ มีพวกนักรบมาเข้าเป็นสมัครพรรคพวก

4ต่อมาเมื่อชาวอัมโมนรบกับอิสราเอล

5บรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาดไปตามตัวเยฟธาห์แผ่นดินโทบ

6ขอร้องให้มานำทัพรบกับชาวอัมโมน 7เยฟธาห์กล่าวกับพวกเขาว่า

“ ท่านซังน้ำหน้าข้าพเจ้าและใส่ข้าพเจ้า ออกมาจากบ้านบิดาไม่ใช่หรือ?

ทำไมตอนนี้ลำบากเดือดร้อนก็มาหาข้าพเจ้า” 8พวกเขาตอบว่า “ ถึงอย่างไร

ตอนนี้เราก็กลับมาหาท่านมาร่วมกับเราไปสู่พวกอัมโมนเถิด

แล้วท่านจะได้เป็นประมุขเหนือพวกเราทั้งหมดในกิเลอาด”

9เยฟธาห์ตอบว่า “ หากท่านพาข้าพเจ้ากลับไปสู่ชาวอัมโมน

และองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบพวกเขาแก่ข้าพเจ้าแล้ว

ข้าพเจ้าจะได้ปกครองพวกท่านแน่หรือ?” 10บรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาดตอบว่า

“พระเจ้าทรงเป็นพยาน เราจะทำตามที่ท่านพูดแน่นอน”

11เยฟธาห์จึงไปกับบรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาด

และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นประมุขและผู้นำทัพของพวกเขา

กระทำสัตยาบันเมืองพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่มีสปาห์

12แล้วเยฟธาห์ส่งผู้สื่อสารไปพบประมุขแห่งอัมโมน ขอทราบถึงสาเหตุที่มาโจมตีอิสราเอล

13ประมุขแห่งอัมโมนตอบกลับมาว่า “ เมื่ออิสราเอลออกมาจากอียิปต์

ได้ยึดดินแดนของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอาร์โนนถึงยับโบค ตลอดจดแม่น้ำจอร์แดน

บัดนี้ขอคืนมาเสียแต่โดยดี” 14เยฟธาห์ตอบกลับไปว่า 15

“ อิสราเอลไม่ได้ยึดดินแดนของโมอับหรือของอัมโมน 16แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์

ผ่านถิ่นกันดารถึงทะเลแดงและมาถึงคาเดชแล้ว 17ก็ได้ส่งผู้สื่อสารไปพบประมุข

แห่งเอโดมขออนุญาตผ่านดินแดน

แต่ประมุขแห่งเอโดมไม่ยอมอิสราเอลส่งคนไปพบประมุขแห่งโมอับในทำนองเดียวกัน

แต่ก็ถูกปฏิเสธอิสราเอลจึงยังคงอยู่ที่คาเดช 18จากนั้นก็อ้อมเอโดมและโมอับผ่านถิ่นกันดาร ไปตามชายแดนทิศตะวันออกจนมาถึงพรมแดนของโมอับที่แม่น้ำอารีโนน แต่ไม่เคยรุกล้ำเข้าไปในโมอับเลย19แล้วอิสราเอลก็ส่งผู้สื่อข่าวไปพบประมุขสิโหนแห่งอาโมไรต์ผู้ครอบครองอยู่ที่เฮชบอน และขออนุญาตผ่านแดนไปสู่จุดหมายปลายทาง 20แต่สิโหนไม่เชื่อใจให้อิสราเอลผ่านแดน กลับยกทัพใหญ่มาที่ยาฮาสสู้รบกับอิสราเอล

21องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของอิสราเอล

จึงทรงมอบสิโหนกับไพร่พลทั้งปวงไว้ในมืออิสราเอล เขาพ่ายแพ้ไป อิสราเอลได้ครอบครองดินแดนทั้งหมดของอาโมไรต์ 22จากแม่น้ำอารีโนนจดแม่น้ำยับโบค และจากถิ่นกันดารจดแม่น้ำจอร์แดน

23ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงขับไล่ชาวอาโมไรต์ออกไปต่อหน้าอิสราเอลประชากรของพระองค์ ท่านมีสิทธิ์อะไรจะยึดคืน?

24พระเคโมชของท่านยกอะไรให้ท่าน ท่านก็เก็บเอาไว้ชิ?

ส่วนเราก็จะครอบครองสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเราทรงยกให้แก่เรา

25ท่านเหนือกว่าบาลาคบุตรสิปโปรประมุขแห่งโมอับหรือ?

เขาเคยมาทะเลาะหรือสู้รบกับอิสราเอลอีกหรือ?

26ตลอดสามร้อยปีอิสราเอลครอบครองเฮชบอน อาโรเออร์ ภูมิภาคโดยรอบและเมืองต่างๆ เลียบแม่น้ำอารีโนน ทำไมจึงไม่พยายามมาเอาคืนตั้งแต่ครั้งนั้น

27ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อท่าน ท่านต่างหากเป็นฝ่ายผิดที่ยกมารบกับข้าพเจ้า

ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้า+องค์ตุลาการทรงชี้ขาดกรณีพิพาทในวันนี้

ระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอัมโมน”

28แต่ประมุขแห่งอัมโมนไม่ใส่ใจกับสาส์นของเยฟธาห์เลย

29แล้วพระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอยู่เหนือเยฟธาห์

ท่านข้ามกิเลอาดและมนัสเสห์ ผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากที่นั่นเข้าโจมตีกองทัพอัมโมน

30เยฟธาห์ได้ถวายปฏิญาณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ หากพระองค์ทรงมอบชาวอัมโมนไว้ในมือข้าพระองค์แล้ว

31อะไรก็ตามแต่ที่ออกจากบ้านมาต้อนรับข้าพระองค์เมื่อมีชัยชนะเหนือชาวอัมโมนแล้วนั้นจะเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ข้าพระองค์จะเผาบูชาถวายแต่พระองค์”

32จากนั้นเยฟธาห์จึงไปสู้กับชาวอัมโมน

และองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของท่าน 33ท่านบุกทำลายล้างถึง 20

เมืองตั้งแต่อาโรเออร์จนถึงมินนิธไปถึงเอเบลครามิม เป็นอันว่าชาวอัมโมนพ่ายแพ้แก่อิสราเอล

บุตรสาวของเยฟธาห์

34เมื่อเยฟธาห์กลับมาบ้านที่มิสปาห์ บุตรสาวของท่าน

ร่ำร่ำตามเสียงร่ำระนงออกมาต้อนรับท่าน! เธอเป็นลูกคนเดียว

นอกจากเธอแล้วท่านไม่มีลูกชายลูกสาวอื่นอีก 35เมื่อท่านเห็นเธอก็ฉีกเสื้อผ้า และกล่าวว่า

“ โอ้! ลูกเอ๋ย! เจ้าทำให้หัวใจของพ่อแตกสลาย

เพราะพ่อได้ถวายสัตย์ปฏิญาณไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะคืนค่าก็ไม่ได้”

36เธอตอบว่า “ คุณพ่อทำตามที่สัญญาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า+เกิดคะ

ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานชัยชนะเหนืออัมโมนศัตรูของพ่อ

37แต่ลูกขอร้องอย่างหนึ่งว่า ขอให้ลูกขึ้นไปบนภูเขาอยู่กับเพื่อนๆ

สักสองเดือนไว้ทุกข์เพราะลูกจะไม่ได้แต่งงาน”

38ท่านกล่าวว่า “ ไปเถอะลูก”

เธอก็ไปร่ำไห้อาดูรกับเพื่อนหญิงเนื่องจากเธอจะมีได้แต่งงานเลย

39หลังจากนั้นเธอก็กลับมาหาบิดาเยฟธาห์ ก็กระทำแก่เธอตามที่ปฏิญาณไว้

เธอเป็นหญิงพรหมจารี นับแต่นั้นมากลายเป็นชนบประเพณีในอิสราเอล

40คือทุกปีหญิงสาวอิสราเอลจะออกไปไว้อาลัยให้บุตรสาวของเยฟธาห์ตลอด 4 วัน

เยฟธาห์และเอฟราอิม

12 ตระกูลเอฟราอิมระดมกำลังมาที่ศาโพน กล่าวกับเยฟธาห์ว่า

“ เหตุใดท่านจึงไม่เรียกเราไปช่วยรบกับอัมโมน?

เรากำลังจะเผาบ้านท่านกับตัวท่านแล้วละ” 2เยฟธาห์ย้อนว่า

“ ข้าพเจ้ากับพรรคพวกรบติดพันในศึกครั้งใหญ่กับชาวอัมโมน และถึงแม้ข้าพเจ้าร้องเรียก

ท่านก็ไม่ได้ช่วยข้าพเจ้าจากมือเขาเลย

3เมื่อเห็นว่าท่านจะไม่ช่วยข้าพเจ้าจึงเสี่ยงเอาชีวิตเข้าแลก

ออกไปสู้กับพวกอัมโมนและองค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็ประทานชัยชนะเหนือศัตรู

ที่ท่านยกพวกมาสู้ข้าพเจ้าวันนี้จะได้อะไรขึ้นมา”

4เยฟธาห์จึงระดมชาววงศ์กิเลอาดมาสู้กับชนเอฟราอิม

กิเลอาดพิชิตพวกเขาลงเพราะชนเอฟราอิม หาวากิเลอาดเป็นพวกนอกคอก

เป็นแกะดำของเอฟราอิมและมนัสเสห์ 5ชวากิเลอาดยึดท่าแม่น้ำจอร์แดนซึ่งจะไปสู่เอฟราอิม

และเมื่อใดก็ตามมีเชลยหนีจากเอฟราอิมจะข้ามแม่น้ำ คนของกิเลอาดจะเข้าไปสกัดถามว่า

“ เป็นคนตระกูลเอฟราอิมหรือเปล่า” หากผู้นั้นตอบว่าไม่ได้เป็น 6พวกเขา ก็จะสั่งว่า

“ โหนพูดคำว่าชิบโบเลท” ถ้าคนนั้นพูดเสียง “ ช ” ไม่ได้ พูดเป็น

“ **ชิบโบเลท**” ก็จะถูกจับไปฆ่าเสีย ครั้งนั้นมีคนเอฟราอิมถูกฆ่าถึง 42,000 คน

7เยฟธาห์วงศ์กิเลอาดนำอิสราเอลอยู่ 6 ปี

เมื่อสิ้นชีวิตแล้วก็ถูกฝังไว้ในเมืองแห่งหนึ่งของกิเลอาด

อิบซัน เอโกลนและอับโดน

8ผู้วินิจฉัยคนถัดมาคืออิบซันแห่งเบธเลเฮม 9ท่านมีบุตรชาย 30 คน บุตรหญิง 30 คน

ท่านให้บุตรหญิงทั้ง 30 คนแต่งงาน กับชายตระกูลอื่นๆ และหาหญิงสาว 30 คน

มาแต่งงานกับบุตรชายของตน ท่านนำชนชาติอิสราเอลอยู่ 7 ปี
10จากนั้นสิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม
11ผู้วินิจฉัยคนต่อมาคือเอลอนแห่งเศบูลุน นำอิสราเอลอยู่ 10 ปี 12แล้วเอลอนสิ้นชีวิต
และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตเศบูลุน
13ผู้วินิจฉัยคนต่อมาคืออับโดนบุตรฮิลเลลจากปีราโธน 14ท่านมีบุตรชาย 40
คนและหลานชาย 30 คน ซึ่งชี่ลา 70 ตัว ท่านนำอิสราเอลอยู่ 8 ปี
15จากนั้นก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่ปีราโธนในเขตเอฟราอิม
ในแดนเทือกเขาของชาวอามาเลซ

กำเนิดแซมสัน

13 อิสราเอลหวนกลับไปกระทำการซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเห็นว่าชั่วอีก
พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือชาวฟิลิสเตียเป็นเวลา 40 ปี
2ชายคนหนึ่งในโคราห์ชื่อมาโนอาห์จากตระกูลดานภรรยาของเขาเป็นหมัน
3ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+มาปรากฏและกล่าวกับนางว่า

“ เจ้าเป็นหมันแต่เจ้ากำลังจะตั้งครรภ์ และมีบุตรชาย 4อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมา
และอย่ากินสิ่งที่เป็นมลทิน 5เพราะเจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
อย่าให้บุตรชายของเจ้าตัดผมเลย
เพราะเขาจะเป็นนาศีร์แยกไว้เฉพาะเพื่อพระเจ้าตั้งแต่แรกเกิด
เขาจะเป็นผู้ริเริ่มกอบกู้อิสราเอลจากเงื้อมมือชาวฟิลิสเตีย” 6หญิงนั้นวิ่งไปบอกสามีว่า

“ คนของพระเจ้ามาปรากฏแก่ดิฉัน ดูน่าจะเป็นทูตของพระเจ้ามากลัวมาก
ดิฉันไม่ได้ถามว่าท่านมาจากไหนและท่านก็ไม่ได้บอกนามให้ทราบ
7แต่ท่านบอกว่าดิฉันจะตั้งครรภ์และมีบุตรชาย
ท่านสั่งมิให้ดิฉันดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมาและมีให้กินสิ่งที่เป็นมลทิน
เพราะว่าเด็กนั้นจะเป็นนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่เกิดจวบจนวันตาย”

8มาโนอาห์จึงอธิษฐานทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ขอทรงโปรดอนุญาตให้คนแห่งพระเจ้าที่ทรงส่งมานั้นกลับมาอีก
ครั้งเพื่อสอนข้าพระองค์ทั้งสองในการเลี้ยงดูลูกที่จะเกิดนั้น”

9พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของมาโนอาห์
ทูตของพระเจ้ามาปรากฏแก่ภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่งขณะที่นางอยู่กลางทุ่ง

แต่มาโนอาห์มิได้อยู่กับนาง 10นางจึงรีบไปบอกสามีว่า “ บุรุษคนเดิมนั้นมาอีกแล้ว!”

11มาโนอาห์จึงวิ่งกลับมาพร้อมกับภรรยาถามว่า

“ ท่านเป็นคนเดียวกับที่พูดกับภรรยาของข้าพเจ้าเมื่อวันก่อนหรือ?” ผู้นั้นตอบว่า

“ ใช่” 12มาโนอาห์จึงถามว่า “ เมื่อเป็นไปตามคำของท่านแล้ว

มีกฎเกณฑ์อะไรบ้างสำหรับชีวิตและการงานของเด็กนั้น?”

13ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ตอบว่า “ ภรรยาของเจ้าต้องปฏิบัติตามที่เราสั่งไว้ทุกอย่าง

14 ยากินองุ่น หรือองุ่นแห้ง หรือตี้มเหล้าองุ่น หรือของมีนเมา หรือกินสิ่งที่เป็นมลทิน
ให้ทำตามที่เราสั่งไว้ทุกประการ”

15 มาโนอาห์จึงกล่าวกับทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า “ โปรตพักอยู่ที่นี้ก่อน
ข้าพเจ้าจะไปปรุงลูกแพะมาให้ท่าน ” 16 ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ตอบว่า

“ แม้เจ้าจะหวังเหนี่ยวเราไว้ เราก็ไม่กินอาหารใดๆ ของเจ้า
แต่หากเจ้าจัดเตรียมเครื่องเผาบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เถิด”

(มาโนอาห์ยังไม่ตระหนักว่าท่านนั้นคือทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+) 17 มาโนอาห์จึงเอ่ยถามทูต
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า “ท่านมีนามว่าอะไรเพื่อข้าพเจ้าจะให้เกียรติท่าน
เมื่อเหตุการณ์เป็นจริงดังที่ท่านพูด?” 18 ทูตองค์นั้นตอบว่า “ เหตุใดจึงถามชื่อของเรา?
ชื่อนั้นเกินความเข้าใจ”

19 แล้วมาโนอาห์จึงนำลูกแพะและเครื่องธัญบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+บนศิลา

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ ทรงกระทำสิ่งอัศจรรย์ต่อหน้ามาโนอาห์กับภรรยา

20 ขณะที่เปลวไฟพวยพุ่งจากแท่นบูชาลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ลอยขึ้นไปในเปลวไฟ มาโนอาห์กับภรรยาจึงชนหน้าลงกับพื้น

21 องค์พระผู้เป็นเจ้า+เจ้ามิได้ปรากฏองค์แก่มาโนอาห์กับภรรยาอีก

มาโนอาห์จึงตระหนักว่าที่แท้คือทูตแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+

22 มาโนอาห์กล่าวกับภรรยาว่า “ เราต้องตายแน่แล้ว! เพราะเราได้เห็นพระเจ้า!”

23 แต่ภรรยาตอบว่า “ หากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงดำริจะประหารเราเสีย
พระองค์ก็คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญบูชาจากมือเรา
ทั้งไม่มาแจ้งหรือแสดงสิ่งทั้งปวงนี้แก่เรา”

24 นางได้คลอดบุตรชายและตั้งชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นเจริญวัยขึ้น
และพระเจ้าทรงอวยพรเขา 25 พระวิญญูญาณแห่งพระเจ้าทรงเร้าใจเขาที่มาหะเนห์ดาน
ตั้งอยู่ระหว่างโศราห์กับเอชทาโอล

แซมสันกับหญิงชาวทิมนาห์

14 แซมสันลงไปยังเมืองทิมนาห์ และเห็นหญิงสาวชาวฟิลิเตียคนหนึ่ง 2 เมื่อกลับมา
จึงบอกกับบิดามารดาว่า “ผมเห็นหญิงชาวฟิลิเตียคนหนึ่ง ในทิมนาห์

ช่วยไปขอเขามาเป็นภรรยาผม”

3 บิดามารดาทักท้วงว่า

“ในกฎหมายพี่น้องหรือคนชาติเดียวกับเรา ไม่มีผู้หญิงถูกใจสักคนเลยหรือ?

ถึงต้องไปหาภรรยาจากหมู่ชาวฟิลิเตียซึ่งไม่ได้เข้าสหนัด?”

แต่แซมสันพูดกับบิดาว่า “ ผมต้องการคนนี่ ช่วยไปขอมมาให้ผมที”

4(บิดามารดาของแซมสันไม่ทราบว่าการนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงหาโอกาสจัดการกั

บชาว ฟิลิสเตียซึ่งขณะนั้นปกครองอิสราเอลอยู่)

5แซมสันกับบิดามารดาออกไปที่ทิมนาห์

ขณะที่มาใกล้สวนองุ่นแห่งทิมนาห์ทันใดนั้นมีสิงโตหนุ่มคำรามกระโจนเข้าไปใส่

6พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับแซมสันเต็มกำลัง

สามารถฉีกสิงโตออกจากกันด้วยมือเปล่าราวกับจับแพะฉีกเป็นสองซีก

แต่แซมสันไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้บิดามารดาทราบ 7เมื่อมาถึงทิมนาห์

เขาได้พูดคุยกับหญิงสาวคนนั้น รู้สึกชอบนางมาก

8ต่อมาเมื่อแซมสันกลับไปอีกเพื่อแต่งงานกับนาง เขาแวะไปดูซากสิงโต

พบรวงผึ้งอยู่ในซากนั้น มีน้ำผึ้งอยู่ด้วย 9จึงนำน้ำผึ้งติดตัวไปกินพลางเดินพลาง

และเอาให้บิดามารดากินด้วย แต่มิได้บอกว่าน้ำผึ้งมาจากไหน

10ขณะที่บิดาไปดูตัวหญิงนั้น แซมสันจัดงานเลี้ยงตามธรรมเนียมเจ้าบ่าว 11เมื่อเขา

ปรากฏตัวมีชายหนุ่ม 30 คน เป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

12แซมสันชักชวนให้คนเหล่านั้นเล่นทายปริศนา แซมสันกล่าวว่า

“ ถ้าพวกคุณตอบได้ระหว่างงานเลี้ยงเจ็ดวันนี้

ผมก็จะยกเสื้อผ้าปานพร้อมเสื้อคลุมสามสิบชุดให้ 13แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็ต้องเป็นฝ่ายยกเสื้อผ้า

ปานพร้อมเสื้อคลุมสามสิบชุดให้ผม” พวกเขาจึงว่า “ เอาเลย ทายมาซี” 14ปริศนาของ

แซมสัน ก็คือ “อาหารออกมาจากผู้กินความหวานมาจากผู้มีกำลัง”

ตลอดสามวันคนเหล่านั้นก็ยกปริศนาไม่ได้

15ในวันที่สี่พวกเขาจึงมาคาดคั้นกับเจ้าสาวของแซมสันว่า

“ ไปตะล่อมเอาคำตอบจากสามีของเจ้าซี ไม่อย่างนั้นเราจะเผาบ้านพ่อเจ้าพร้อมกับตัวเจ้า

มีอย่างหรือ เชิญเรามาร่วมงานเลี้ยงนี้เพียงเพื่อจะให้เราหมดตัว?”

16ภรรยาของแซมสันจึงร้องให้พุ่มพ่ายมาหาแซมสันกล่าวว่า “ คุณไม่รักดิฉันเลย

คุณเกลียดดิฉันถึงได้ตั้งปริศนาทายคนของดิฉัน แล้วไม่บอกคำตอบแก่ดิฉัน”

แซมสันตอบว่า “ ขนาดพ่อกับแม่ผมยังไม่บอกเลย เรื่องอะไรผมจะต้องบอกคุณ”

17นางร้องให้เข้าซี้กับแซมสันทุกวันจนครบ 7 วันของงานเลี้ยง

ในวันที่เจ็ดแซมสันก็บอกคำตอบแก่นาง เพราะนางก่นแต่เข้าซี้เร่งรัดเขา

นางจึงนำคำตอบไปบอกคนของนาง

18ก่อนดวงอาทิตย์ลับในวันที่เจ็ดคนเหล่านั้นก็ทายปริศนาว่า “ อะไรเล่าจะหวานกว่าน้ำผึ้ง

และอะไรเล่ามีกำลังมากกว่าสิงโต” แซมสันย้อนว่า “ ซะ!

ถ้าไม่ได้เอาแม่วัวของผมไถหว่าน พวกคุณก็ไม่มีวันทายปริศนาได้หรอก”

19และแล้วพระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+สถิตกับแซมสันเต็มกำลัง

เขาไปยังเมืองอัสเคโลน ฆ่าชาย 30 คน

ยึดเอาเสื้อผ้ามามอบให้แก่ชายหนุ่มทั้งปวงที่ทายปริศนาของตน

แต่แซมสันเจ็บใจมากจึงกลับไปยังบ้านของบิดา 20 ส่วนภรรยาของแซมสัน
พ่อดาก็ยกให้กับเพื่อนเจ้าป่าว

15 ครั้นถึงฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันเอาลูกแพะไปกำนัลแก่ภรรยา
จะเข้าไปหาภรรยาในห้อง แต่พ่อดาไม่ยอมให้เขาเข้าไป 2 พ่อดากล่าวว่า

“ พ่อดาคิดว่าเจ้าเกลียดนาง เลยให้นางแต่งงานกับเพื่อนเจ้าป่าว

นี่นะ! น้องสาวของนางสวยกว่านางอีก แต่งงานกับน้องสาวนางแทนก็แล้วกัน” 3 แซมสัน

กล่าวว่า “ คราวนี้ผมมีสิทธิ์เอาเรื่อง ถึงจะทำร้ายพวกฟิไลสเตีย ผมก็ไม่ผิด”

4 แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกมา 300 ตัว มัดหางติดกันเป็นคู่ ผูกไว้ระหว่างหางแต่ละคู่
5 แล้วเขาก็จุดไฟ ปล່อยให้สุนัขจิ้งจอกวิ่งพล่านไปตามทุ่งนาของชาวฟิไลสเตีย
เผาเมล็ดข้าววอดวายพร้อมทั้งรวงทั้งฟ่อน และเผาผลาญสวนองุ่นกับทิวมะกอกเทศด้วย

6 ชาวฟิไลสเตียถามกันว่า “ ใครบ้างอาจทำอย่างนี้” คำตอบก็คือ “ แซมสันทำ เพราะพ่อดา
ยกภรรยาของเขาให้คนอื่น”

ฉะนั้นชาวฟิไลสเตียจึงจับตัวหญิงสาวนั้นพร้อมทั้งบิดาของนางเผาทั้งเป็น

7 แซมสันกล่าวกับพวกเขาว่า “ ในเมื่อพวกท่านทำเช่นนี้ เราจะหยุด

มือจนกว่าจะได้ล้างแค้น” 8 เขาตรงเข้าเล่นงานคนเหล่านั้นอย่างดุเดือด ฆ่าเสียเป็น
จำนวนมาก แล้วไปอาศัยอยู่ในถ้ำที่ศิลาแห่งเอตม

ชัยชนะของแซมสันที่เลฮี

9 ชาวฟิไลสเตียขึ้นไปตั้งค่ายในยูดาห์กระจ่ายกำลังอยู่ใกล้ๆ เลฮี 10 ชาวยูดาห์จึงถามว่า

“ พวกท่านมาสู้รบกับเราทำไม” พวกเขาตอบว่า “ มาจับตัวแซมสัน

จะได้ทำกับเขาให้สาสมกับที่เขาทำกับเราไว้”

11 คนของยูดาห์ 3,000 คน จึงลงไปยังถ้ำที่ศิลาแห่งเอตมถามแซมสันว่า

“ ทำไมท่านทำกับเราอย่างนี้ ไม่รู้หรือว่าพวกฟิไลสเตียปกครองเราอยู่” แซมสันแย้งว่า

“ ข้าพเจ้าเพียงแต่ตอบโต้ที่เขาทำกับข้าพเจ้าไว้เท่านั้น” 12 พวกเขาบอกแซมสันว่า

“ เราจะมาจับตัวท่านส่งให้พวกฟิไลสเตีย” แซมสันว่า “ โปรดสัญญาว่า

พวกท่านจะไม่ลงมือฆ่าข้าพเจ้าเอง” คนเหล่านั้นตอบว่า “ ตกลง เราเพียงแต่มัดท่าน

ส่งตัวไปให้พวกนั้น เราไม่ฆ่าท่านหรอก” คนเหล่านั้นจึงเอาเชือกใหม่ 2 เส้น

มัดแซมสันคุมตัวไป

14 ขณะที่แซมสันมาถึงเลฮี ชาวฟิไลสเตียก็ให้ร้องตรงเข้ามาหา

พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า+สถิตกับแซมสันเต็มกำลัง

เชือกที่มัดแขนเขาอยู่ก็ขาดลุ่ยไปเหมือนเส้นด้ายป่านลนไฟหลุดจากข้อมือ

15 แชนสันฉวยได้กระดุกขากรรไกรลาทอนหนึ่ง
จึงหยิบขึ้นมากินอาหารชาวฟิลิปปินส์เสียนับพันคน

16 แชนสันกล่าวว่า

“ กongsุมเป็นพะเนิน

ด้วยขากรรไกรลาอันเดียว

เราสังหารคนนับพัน

ด้วยขากรรไกรลาอันเดียว”

17 กล่าวจบแล้ว แชนสันก็โยน

ขากรรไกรลาทิ้งไป

และที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่ารามัทเลฮี (แปลว่า เนินกระดุกขากรรไกร)

18 แชนสันกระหายน้ำมาก จึงทูลวิงวอน องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁶ว่า

“ พระองค์ทรงให้ผู้ทาสมีชัยชนะใหญ่หลวงเพียงนี้

แต่ข้าพระองค์จะต้องมาตายเสียด้วยความกระหาย

ตกอยู่ในมือของคนที่ไม่ได้รับสืบทอดหรือ” 19 ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงบันดาลให้น้ำพุ่งขึ้นมาจาก

แอ่งที่เลฮี เมื่อแชนสันดื่มน้ำก็ฟื้นกำลัง และชุ่มชื้นขึ้น

ธารน้ำพุแห่งนั้นจึงได้ชื่อว่าเอนฮักโคเร¹⁶ ซึ่งยังคงอยู่ที่เลฮีจนทุกวันนี้

20 แชนสันนำอิสราเอลอยู่ 20 ปี ในยุคสมัยของฟิลิปปินส์

แชนสันที่กาซา

16 วันหนึ่งแชนสันไปที่กาซาพบหญิงโสเภณีคนหนึ่ง จึงไปนอนกับนาง

2 เมื่อชาวเมืองกาซาทราบว่าแชนสันอยู่ที่นั่น ก็ล้อมที่แห่งนั้น

และชุมนุมตลอดคืนที่ประตูเมืองเพื่อจะจับกุมแชนสัน พวกเขาคบคิดกันว่า “ พอสว่างแล้ว

เราจะฆ่ามันเลย” 3 แต่แชนสันนอนอยู่ที่นั่นจนถึงเที่ยงคืน แล้วลุกขึ้นออกไปที่ประตูเมือง

ยกประตูขึ้นมา ดึงเสาประตูทั้งสองข้างหลุดลอยจากพื้น

เขาแบกประตูไปจนถึงยอดเขาตรงข้ามเฮโบรน

แชนสันกับเดลีลาห์

4 ต่อมาแชนสันหลงรักหญิงสาวคนหนึ่งชื่อ เดลีลาห์ซึ่งอาศัยอยู่ที่หุบเขาโสเรก 5 เจ้านาย

ทั้งหลายของฟิลิปปินส์ไปพบหญิงนั้น บอกให้นางหลอกล่อแชนสัน

เพื่อรู้ความจริงว่ากำลังมหาศาลของแชนสันอยู่ที่ไหน

พวกตนจะได้รู้วิธีปราบแชนสันและจับกุมตัวเขาไว้ได้ แล้วพวกเขาจะให้เงินนางคนละ 1,100

เหรียญ¹⁷ 6 เดลีลาห์ จึงกล่าวกับแชนสันว่า

“ โปรดบอกเคล็ดลับที่ทำให้คุณมีพลังมหาศาลอย่างนี้ ทำยังไงถึงจะคุมตัวคุณไว้ได้”

16 15:19 * น้ำพุแห่งชายผู้วิงวอน

17 14:5 * ราว 12 กก. เศษ

7แชมสันตอบว่า “ ถ้าใช้สายธนูหนึ่งดึบๆเจ็ดเส้นมัดตัวผม ผมก็จะอ่อนแรงเหมือนคนอื่น”
8ฉะนั้นเจ้านายของฟิลิสเตียจึงเอาสายธนูหนึ่งดึบ 7 เส้น มาให้เดลีลาห์
นางก็เอาสายธนูมัดแชมสัน 9ในห้องถัดไปเดลีลาห์ให้คนช่มอยู่ แล้วนางก็ร้องว่า “แชมสันคะ
พวกฟิลิสเตียมาแล้ว” แชมสันก็ดึงสายธนูขาดฟึงเหมือนเชือกที่ถูกไฟลน
เป็นอันว่าความลับของแชมสันจึงยังไม่เปิดเผย

10เดลีลาห์กล่าวกับแชมสันว่า “ คุณล้อดิฉันเล่น คุณหลอกดิฉัน โปรดบอกดิฉันมาตาม
ตรงว่าจะจับตัวคุณไว้ได้อย่างไร” 11แชมสันกล่าวว่า

“ ถ้าใช้เชือกใหม่ที่ไม่เคยใช้งานมาก่อนมัดผมอย่างแน่นหนา
ผมก็จะหมดเรี่ยวแรงเหมือนผู้ชายอื่น” 12ฉะนั้นเดลีลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดตัวแชมสันไว้
มีคนช่มอยู่ในห้องถัดไปเช่นครั้งก่อน เดลีลาห์ร้องเรียกว่า “ แชมสัน
พวกฟิลิสเตียมาจับคุณแล้ว” แต่แชมสันกระชากเชือกจากแขน
ง่ายตายเหมือนกระชากเส้นด้าย

13เดลีลาห์ตัดพ้อว่า “ คุณล้อดิฉันเล่นอีกแล้ว คุณโกหก
โปรดบอกดิฉันมาตามจริงว่าจะมัดคุณไว้ได้อย่างไร” แชมสันตอบว่า

“ หากทอเส้นผมทั้งเจ็ดปอยของผมเข้าไปใน [หูกทอผ้า] กระทกด้วยฟืม
ผมก็จะอ่อนแรงเหมือนชายอื่นๆ” ฉะนั้นเมื่อแชมสันนอนหลับ
เดลีลาห์ก็ทอผมทั้งเจ็ดปอยของเขาเข้าไปในหูก 14กระทกด้วยฟืมแล้วร้องว่า “แชมสัน
พวกฟิลิสเตียมาแล้ว” แชมสันก็ลุกขึ้นตั้งผมออก ทำให้หูกทอผ้าเสียหาย
15เดลีลาห์รำพันตัดพ้อว่า “ไหนคุณว่ารักดิฉัน ในเมื่อคุณไม่ไว้ใจดิฉันเลย
คุณเล่นตลกกับดิฉันถึงสามครั้งแล้ว ยังไม่บอกดิฉัน

เสียทีว่าอะไรทำให้คุณมีเรี่ยวแรงถึงเพียงนี้”
16นางพิริพีไรกับแชมสันทุกวันจนเขาทนต่อไปไม่ได้ 17เขาจึงบอกนางทุกอย่าง กล่าวว่า
“ ผมไม่เคยตัดผมเลย เพราะเป็นนาศิรัถวายแต่พระเจ้าตั้งแต่ยังไม่เกิด ถ้าหากโกนผมทั้ง
เรี่ยวแรงกำลังก็จะหมดไป ผมจะอ่อนแรงเหมือนคนอื่นๆ”

18เดลีลาห์ตระหนักว่าในที่สุดเขาได้เผยความลับแก่นางแล้ว
จึงส่งข่าวไปถึงบรรดาเจ้านายฟิลิสเตียว่า
“โปรดมาอีกสักครั้งเพราะเขาเปิดเผยทุกสิ่งทุกอย่างแก่ดิฉันแล้ว”

เจ้านายเหล่านั้นเอาเงินติดตัวมาด้วย 19เดลีลาห์ให้แชมสันนอนหลับหนุนตักนาง
แล้วให้คนมาโกนผม แชมสันหมดทั้งเจ็ดปอย จากนั้นเดลีลาห์ก็ปลุกแชมสัน
เรี่ยวแรงของแชมสันหมดไปจากเขาแล้ว 20นางจึงร้องว่า

“แชมสันพวกฟิลิสเตียมาจับตัวคุณแล้ว” แชมสันก็ลุกขึ้น คิดว่า

‘ เราจะสะบัดตัวออกเหมือนครั้งก่อนๆ’

เขาไม่ทราบว่าคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+ทรงจากเขาไปเสียแล้ว

21 ชาวฟิลิเตียจึงจับตัวแซมสันไว้ได้ทะลวงตาทั้งสองข้างของเขาและนำตัวเขาไปยังกาซาสามเขาด้วยโซ่ทองบรอนซ์ และให้โมข้าวอยู่ในเรือนจำ

22 แต่ไม่นานนมของแซมสันก็เริ่มยาวขึ้นอีก

วาระสุดท้ายของแซมสัน

23 ฝ่ายเจ้านายฟิลิเตียชุมนุมกันเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาครั้งใหญ่แด่พระดาโกนของตน

และเพื่อเฉลิมฉลอง กล่าวว่า “ เทพเจ้าของเรามอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว”

เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็ร้องสรรเสริญพระของตนว่า

“ เทพเจ้าของเรามอบศัตรูไว้ในมือเราแล้ว

คนนี้แหละที่ล้างผลาญแผ่นดินของเราและฆ่าพวกเราตายเป็นก่ายกอง”

25 ขณะกำลังมีนเมา คนทั้งหลายก็ตะโกนขึ้นว่า “ เอาตัวแซมสันออกมาเล่นสนุกให้เราดูซิ” แซมสันถูกนำตัวออกจากที่คุมขัง ให้มายืนอยู่กลางวิหารระหว่างเสาสองต้น

26 แซมสันบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า “ พาไปตรงที่จะคล่าเจอบรรดาพระวิหารนะ

เราจะได้พิงเสา” 27 ขณะนั้นภายในวิหารคล่าล่าไปด้วยฝูงชนทั้งชายหญิง

เจ้านายฟิลิเตียทั้งปวงก็อยู่ที่นั่นด้วย และมีคนประมาณสามพันคนอยู่ที่เฉลียงดูแซมสันแสดง

28 แซมสันจึงอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+ว่า “ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+ยิ่งใหญ่สูงสุด ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ข้าแต่พระเจ้าโปรดให้พลังกำลัณฑ์ ข้าพระองค์อีกครั้งเดียว

เพื่อข้าพระองค์จะได้แก้แค้นชาวฟิลิเตียชดเชยกับที่ต้องสูญเสียดวงตาทั้งสองข้างไป”

29 จากนั้นแซมสันก็ไปที่เสากลางซึ่งรองรับวิหาร มือขวายันเสาข้างหนึ่ง

มือซ้ายยันอีกข้างหนึ่ง รวบรวมกำลังต้นเสา 30 แซมสันกล่าวว่า

“เราขอตายพร้อมพวกฟิลิเตีย” แล้วเขาก็ดันเสาสุดแรง

วิหารพังครืนลงมาทับเจ้านายฟิลิเตียทั้งปวงและประชากรทั้งหมด

เป็นอันว่าขณะกำลังจะตายแซมสันฆ่าชาวฟิลิเตียมากยิ่งขึ้นกว่าที่ฆ่าเมื่อมีชีวิตอยู่

31 แล้วญาติพี่น้องและครอบครัวของบิดาแซมสันก็ลงมารับศพของเขากลับไป

และฝังไว้ระหว่างโศรากับเอชทาโธล ที่ซึ่งฝังมาโนอาห์บิดาของแซมสัน

แซมสันวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ 20 ปี

เทวรูปของมีคาห์

17 ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม มีชายคนหนึ่งชื่อมีคาห์

2 เขากล่าวกับมารดาของตนว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยเชเคลที่คุณแม่คิดว่าถูกขโมยไป

และที่คุณแม่แข่งขโมยอยู่นะ ที่แท้ผมขโมยไปเองครับ” มารดาก็ตอบว่า

“ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอวยพรลูกเกิด!” 3มีค่านำเงิน 1,100 เซล¹⁸

มาคืนแก่มารดา นางกล่าวว่า “ แม่จะเอาเงินนี้ไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+สำหรับลูก

แม่จะทำรูปสลักและรูปเคารพหล่อให้ลูก” 4นางก็นำเงิน 200 เซล¹⁹

ไปให้ช่างเงินทำรูปเคารพขึ้นมาตั้งไว้ที่บ้านของมีคาห์ 5มีคาห์ผู้นี้มีหิ้งบูชา เขาได้ทำเอาโปดและรูปเคารพต่างๆ และตั้งบุตรชายคนหนึ่งของตนให้เป็นปุโรหิต 6ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ ทุกคนจึงกระทำตามที่ตัวเองเห็นดีเห็นชอบ 7มีหนุ่มชาวเลวีคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในเขตยูดาห์ ผู้อาศัยอยู่ในเขตของตระกูลยูดาห์ 8เขาจากที่นั่นมาเพื่อหาที่พักอาศัย ระหว่างทางเขามาถึงบ้านของมีคาห์

ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม 9มีคาห์ถามว่า “ คุณมาจากไหน” เขาตอบว่า

“ ผมเป็นคนเลวีมาจากเบธเลเฮมในยูดาห์ กำลังหาที่พักอาศัย” 10มีคาห์จึงกล่าวว่า

“ มาอยู่กับผมเป็นพ่อลูกกัน คุณจะได้เป็นปุโรหิตของผม

ผมจะให้เงินคุณปีละสิบเซล(ราว 115 กรัม) พร้อมทั้งเสื้อผ้าและอาหาร” 11หนุ่มเลวีผู้นั้น

ก็ตกลง เขาเป็นเสมือนบุตรชายคนหนึ่งของมีคาห์

12มีคาห์แต่งตั้งชายหนุ่มผู้นั้นให้เป็นปุโรหิตอาศัยอยู่ในบ้านของตน 13มีคาห์กล่าวว่า

“ ผมรู้แล้วว่าพระเจ้าจะทรงดีต่อผมตั้งแต่ผมมีชาวเลวีคนนี้เป็นปุโรหิต”

มีคาห์และคนตระกูลดาน

18 ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ ตระกูลดานพยายามเสาะหาทำเล เพื่อตั้งถิ่นฐานเพราะว่าพวกเขายังมิได้ยึดครองดินแดนกรรมสิทธิ์ของตนในหมู่พี่น้อง 2ฉะนั้นชาวตระกูลดานจึงเลือกนักรบห้าคนจากเมือง โศราห์และเอซทาโอลให้ไปสอดแนมในดินแดนซึ่งจะเข้าไปตั้งถิ่นฐาน เมื่อมาถึงแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม คนเหล่านี้เข้าที่พักอาศัยในบ้านของมีคาห์

3พวกเขาสังเกตสำเนียงของหนุ่มเลวีผู้นั้นก็ถามว่า “ มาทำอะไรอยู่ที่นี้ ไครพาท่านมา”

4หนุ่มเลวีก็เล่าให้ฟังถึงข้อผูกพันที่มีต่อมีคาห์ และ เล่าว่ามีคาห์จ้างให้ตนเป็นปุโรหิต

5คนเหล่านั้นจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นช่วยทูลถามพระเจ้าให้

ด้วยว่าการเดินทางของเราครั้งนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่” 6ปุโรหิตตอบว่า

“ ไปดีมาดีมีสันติสุขเกิด พระเจ้าทรงเห็นชอบในการเดินทางของท่าน”

7ฉะนั้นคนทั้งห้าจึงไปต่อมายังเมืองลาอิช

และเห็นว่าผู้คนที่นี่ต่างอยู่อย่างสงบสุขเหมือนชาวไซดอน มั่นคงและไม่ระแวงระวังกลัวภัย และเนื่องจากดินแดนอุดมไม่ขาดสิ่งใดพวกเขาจึงเจริญมาก ทั้งพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากไซดอน และไม่มีการติดต่อกับใครอื่นเลย

8เมื่อคนสอดแนมกลับมายังโศราห์และเอซทาโอล พวกเขาพ้องก็ถามว่า “ เป็นยังไงบ้าง

¹⁸ 17:3 * ราว 12 กก.เศษ

¹⁹ 17:4 * ราวๆ 2.3 กก.

ไปพบอะไรเข้าบ้าง” 9คนสอดแนมก็ตอบว่า “ให้เราไปโจมตีเถิด ไปดูมาแล้ว
ดินแดนนั้นดีมากมาย อย่ามัวนั่งเฉยอยู่เลย อย่ารือรอ เข้าไปยึดครองเถิด
10พอไปถึงจะเห็นว่าผู้คนที่นี่ไม่ได้เตรียมป้องกันตัวเลย

เป็นดินแดนกว้างขวางซึ่งพระเจ้าทรงมอบไว้ในมือท่านแล้ว เป็นที่ซึ่งไม่ขาดอะไรเลย”

11ฉะนั้นชาย 600 คนจากตระกูลดาน พร้อมอาวุธครบมือก็ยกออกจากโศราห์และเอชทาโธล
12ระหว่างทางพวกเขาตั้งค่ายใกล้ๆคริธียเออริมในเขตยูดาห์

สถานที่แห่งนั้นทางตะวันตกของคริธียเออริมจึงได้ชื่อว่ามาสะเนดาน*²⁰ จนกระทั่งทุกวันนี้
13จากที่นั่นพวกเขาเดินทางต่อมาถึงแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม และมาถึงบ้านของมีคาห์
14คนสอดแนมทั้งห้าก็พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ในบ้านนั้นมีหิ้งบูชาพร้อมเอโฟด

เทวรูปและรูปเคารพต่างๆมากมาย รู้แล้วซิ นะว่าเราควรจะทำอย่างไร” 15พวกเขาจึงแวะ
เข้าไปยังบ้านของหนุ่มเลวีคนนั้นในที่ของ มีคาห์และทักทายเขา 16ชายตระกูลดาน 600 คน
ถืออาวุธครบมือยืนอยู่ตรงทางเข้าประตู 17แล้วคนสอดแนมทั้งห้าเข้าไปในบ้าน เอารูปสลัก
เอโฟดและรูปเคารพต่างๆ ออกมาในขณะที่ปุโรหิต และคนถืออาวุธ 600 คน
ยืนอยู่ที่ปากทางเข้าประตู 18เมื่อเห็นคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์แบกรูปเคารพต่างๆ

ออกมา ปุโรหิตจึงร้องถามว่า “ ท่านทำอะไรนะ” 19เขาเหล่านั้นตอบว่า “เจียบไว้เถอะนะ
ไม่ต้องพูดอะไร แล้วมากับเรา มาเป็นบิดาเป็นปุโรหิตของเรา ทำหน้าที่ให้คนทั้งตระกูล

ในอิสราเอล ไม่ดีกว่าอยู่ประจำกับครอบครัว ของคนๆเดียวหรือหรือ” 20ปุโรหิตหนุ่มจึง

เต็มใจไปกับพวกเขา และนำเอโฟด เทวรูปกับรูปเคารพทั้งหลายไปด้วย
21คนทั้งหมดเริ่มออกเดินทางอีกครั้งหนึ่ง ให้ขบวนเด็ก ฟองส์ตัวและทรัพย์สินนำหน้าไป
22เมื่อจากบ้านมีคาห์มาเป็นระยะไกลพอควร มีคาห์กับเพื่อนบ้านก็ไล่ตามมา 23และ
ร้องเรียกให้ขบวนนั้นหยุด ชาวตระกูลดาน จึงถามว่า

“ พวกท่านไล่ตามเรามาอย่างนี้ต้องการอะไร” 24มีคาห์ตอบว่า

“ ถ้ามมาได้ว่าต้องการอะไร ก็พวกท่านเอาเทวรูปทั้งหมดของข้าพเจ้ามา

พร้อมทั้งปุโรหิตอีก ข้าพเจ้าไม่มีอะไรเหลือเลย” 25ชาวตระกูลดานกล่าวว่า

“ ไม่ต้องเถียงกับเราเดี๋ยวมี่ใคร โมโหขึ้นมา พวกท่านก็จะถูกฆ่าเสียหมด”

26แล้วชนตระกูลดานก็เดินทางต่อไป

เมื่อมีคาห์เห็นว่าฝ่ายนั้นมีกำลังมากเกินกว่าตนจึงกลับบ้าน

27ชนตระกูลดานพร้อมทั้งรูปเคารพของมีคาห์และปุโรหิตนั้นก็มาถึงเมืองลาอิช
ผู้คนอยู่กันอย่างสงบและไม่ได้ระแวงระวังภัย เขาทั้งหลายจึงตรงเข้าไปสังหารผู้คน
เผาเมืองวอดวาย 28ไม่มีใครมาช่วยเหลือเพราะพวกเขาอยู่ห่างไกลจากไซดอน
และไม่ได้คบหากับผู้ใด เมืองนี้อยู่ในหุบเขาใกล้เบธ เรโหบ

ชาวตระกูลดานสร้างเมืองขึ้นใหม่เพื่ออยู่อาศัย

29แล้วตั้งชื่อเมืองว่าดานตามชื่อบรรพบุรุษซึ่งเป็นบุตรชายของอิสราเอล

แม้ว่าเดิมชื่อเมืองลาอิช

20 18:12 * แปลว่า ค่ายตระกูลดาน

30ณ ที่นั้นเขาทั้งหลาย สถาปนาเทวรูปขึ้น และแต่งตั้งชายผู้หนึ่งชื่อโยนาธาน*²¹
และบุตรชายของ เขาให้เป็นปุโรหิตสำหรับตระกูลดานสืบทอด
กันมาจนกระทั่งเมืองนั้นตกเป็นเชลย
31พวกเขาใช้รูปเคารพของมีคาห์ตลอดเวลาที่นิเวศของพระเจ้าอยู่ ณ ชิโลห์

คนเลวกับภรรยาบ่อย

19 สมัยนั้นอิสราเอลไม่มีษัตริย์ มีชายตระกูลเลวีคนหนึ่ง
อาศัยอยู่ในที่ห่างไกลในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม
เขาได้พาหญิงสาวคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยาบ่อย
2แต่หญิงนั้นไม่สัตย์ซื่อต่อสามี นางทิ้งเขากลับไปอยู่บ้านของบิดาในเบธเลเฮมได้ 4 เดือน
3แล้วสามีของนาง พร้อมด้วยคนใช้คนหนึ่งและมีลาเพิ่มอีกหนึ่ง ตัวก็ไปเยี่ยมนาง
เพื่อชักชวนให้กลับมาอยู่กับสามีอีก นางพาเขาเข้าไปในบ้านของบิดา
เมื่อบิดาเห็นเขาก็ต้อนรับด้วยความยินดี 4พ่อตาจึงชวนลูกเขยให้พักอยู่ด้วย
เขาก็พักอยู่เป็นเวลา 3 วันมีการเลี้ยงฉลองรื่นเริงกัน
5ในวันที่สี่พวกเขาก็ตื่นขึ้นแต่เช้าเตรียมออกเดินทาง
แต่บิดาของหญิงนั้นรบเร้าให้รับประทานอาหารเช้าเสียก่อน
6จากนั้นก็เกลี้ยกล่อมให้พักผ่อนสำราญใจอยู่อีกคืนหนึ่ง 7เมื่อชายนั้นลุกขึ้นเตรียมจะไป
พ่อตาก็พูดโน้มน้าวจนเขาค้างคืนที่นั่นอีก 8เช้าวันที่ห้า

เมื่อเขาลุกขึ้นจะไปบิดาของหญิงนั้นกล่าวว่า “ อยู่ต่ออีกเถอะนะ บ่ายหนอยค่อยไป”
แล้วเขาทั้งหลายก็กินเลี้ยงกันอีก 9ครั้นเมื่อชายผู้นั้น กับภรรยาบ่อยและคนใช้กำลังจะไป
พ่อตาก็พูดว่า “นี่ก็บ่ายคล้อยแล้ว ค้างอีกสักคืนเถอะ เย็นนี้เราจะได้อีกครั้ง
แล้วพรุ่งนี้ลุกค่อยตื่นแต่เช้าออกเดินทางไป”

10แต่ชายผู้นั้นยืนกรานไม่ยอมค้างคืน พวกเขาจึงออกเดินทางมุ่งไปยังเยรูซาเล็ม*²²
เมื่อใกล้ค่ำแล้ว 11เมื่อพวกเขามาถึงใกล้ๆเยบรูสคนใช้นั้นพูดกับนายว่า

“ให้เราแวะพักที่เมืองของชาวเยบรูสค้างคืนที่นี่กันเถิด” 12ชายนั้นตอบว่า “ ไม่ได้

เราจะไม่พักอยู่ในเมืองของคนต่างชาตินี้ ซึ่งไม่มีชาวอิสราเอล เราจะไปต่อจนถึงกิเบอาห์”

13เขาเสริมว่า “ ให้เราไปถึงกิเบอาห์หรือรามาห์ แล้วค่อยค้างคืนที่นั่น”

14เขาทั้งหลายจึงเดินทางต่อไป

ดวงอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าขณะที่เขามาถึงกิเบอาห์ในเขตเบนยามิน 15เขาคิดจะค้างคืนที่นั่น
แต่เนื่องจากไม่มีใครเชื่อเชิญให้พักอยู่ด้วย จึงไปพักแรมที่ลานเมือง

16เย็นวันนั้นชายชราผู้หนึ่งกลับจากทำงาน ในทุ่งนาจะไปบ้าน (เขามาจากดินแดนเทือก

เขาแห่งเอฟราอิม มาอาศัยอยู่ในกิเบอาห์ซึ่งเป็นเขตของเบนยามิน)

17เมื่อเห็นคนสัญจรอยู่ที่ลานเมือง จึงถามว่ามาแต่ไหนและกำลังจะไปที่ไหน 18เขาตอบว่า

21 18:30 * วงศ์วานของเกอร์โซม บุตรโมเสส

22 19:10 * หรือ เยบรูส

“ พวกเรามาจากเบธเลเฮมเขตในยูดาห์กำลังจะกลับไปยังถิ่นไกลในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟร
อิมที่ซึ่งเราอาศัยอยู่
ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มาบัดนี้กำลังจะกลับไปยังนิเวศของพระเจ้า
ไม่มีใครรับเราเข้าในบ้าน 19เรามีทั้งฟางหญ้าสำหรับลา

และขนมปังกับเหล้าองุ่นสำหรับผู้น้อย หญิงนี้ และชายหนุ่มที่มาด้วย เราไม่ขาดสิ่งใด”

20ชายชราผู้นั้นจึงว่า “ เชิญมาเป็นแขกของข้าพเจ้า อย่าพักที่ลานเมืองนี้เลย”

21ชายชราจึงพาคนเหล่านั้นไปด้วย และให้อาหารแก่ลา
หลังจากที่พวกเขาล้างเท้าแล้วก็รับประทานอาหารร่วมกัน

22ขณะที่กำลังเบิกร้านกันอยู่นั้น

ก็มีกลุ่มคนชั่วของเมืองนั้นมาล้อมบ้านชายชราไว้แล้วทูประตู่ตะโกนเรียกให้ชายชรานำตัวช
าวเลวีคนนั้นที่มาพักอยู่ด้วยออกไปให้เขาทั้งหลายข่มขืน

23ชายชราผู้นั้นจึงเดินออกไปพูดกับคนเหล่านั้น ขอร้องว่า “ ขอทีเถิด

อย่าทำสิ่งเลวทรามต่อข้าเช่นนี้เลย เขาเป็นแขกของข้าพเจ้า 24นี่แน่ะ
ข้าพเจ้าจะพาลูกสาวพรหมจารีของข้าพเจ้าและภรรยาของชายคนนั้น

ออกมาให้พวกท่านทำอะไรตามใจชอบ แต่อย่าทำอะไรน่าละอายกับชายคนนั้นเลย”

25แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง ชายตระกูลเลวีจึงรุกรรยาน้อยออกมา
คนเหล่านั้นก็รุมข่มขืนนางตลอดคืน แล้วปล่อย ตัวนางมาเมื่อรุ่งสาง

26นางล้มตัวลงที่หน้าประตูบ้าน นอนอยู่ที่นั่นจนกระทั่งสว่าง

27เมื่อสามีของนางเปิดประตูออกมาเพื่อเดินทางต่อ ก็พบนางนอนอยู่ที่นั่น ส้มตัวอยู่หน้าประตู
มือสองข้างพาดที่ธรณีประตู

28เขาจึงว่า “ ไปกันเถอะ” แต่นางมิได้ปริปากตอบ

เขาจึงซ่อนร่างของนางพาดบนหลังลา พากลับไปบ้าน

29เมื่อไปถึงก็หยิบมีดมาฟันร่างของนางแยกเป็น 12 ท่อน

ส่งไปยังตระกูลทั้งหลายของอิสราเอลตระกูลละท่อน 30ทุกคนที่เห็นพูดกันว่า

“ ตั้งแต่วันที่อิสราเอลออกจากอียิปต์มาไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้เลย ลองคิดดูพิจารณาดู

เราจำเป็นต้องจัดการอะไรสักอย่าง”

ชาวอิสราเอลเตรียมรบ

20 จากนั้นชาวอิสราเอลทั้งหมดจากดาน จดเบเออร์เซบาและจากแดนกิเลอาด

พร้อมใจกันมาชุมนุมต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ+ ที่มีสภาห์

2บรรดาผู้นำของตระกูลทั้งปวงแห่งอิสราเอลเข้าประจำที่ในการชุมนุมประชากรของพระเจ้ามี

ทหาร 400,000 คนถืออาวุธครบมือ 3(ชนตระกูลเบนยามินได้ข่าวว่าอิสราเอลตระกูลต่างๆ

มารวมตัวกันที่มีสภาห์)แล้วชนอิสราเอลกล่าวว่า “เสลามาซิ

ว่าเรื่องเลวร้ายน่ากลัวนี้เป็นมาอย่างไร” 4ชายเลวีสามีของหญิงที่ถูกฆ่าจึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากับภรรยาอ่อนมาค้างคืนที่กิเบอาห์ ในเขตเบนยามิน 5คืนนั้นชาวกิเบอาห์มาล้อม
บ้านคิดจะฆ่าข้าพเจ้าพวกเขาข่มขืนภรรยาของข้าพเจ้าจนนางตาย

6ข้าพเจ้าจึงฟันร่างของนางเป็นสิบสองท่อน

ส่งไปทั่วแดนอิสราเอลเพราะว่าคนพวกนั้นได้กระทำการที่เลวทรามต่ำช้าน่าละอายมากในอิสราเอล 7บัดนี้พี่น้องอิสราเอลทั้งหลาย โปรดแถลงข้อวินิจฉัยของท่าน

และให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้าด้วย” *****

8เขาทั้งหลายตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเราจะไม่ยอมกลับบ้านสักคน

9เราจะจัดการกับกิเบอาห์ดังนี้

คือเราจะจับสลาก10เลือกหนึ่งในสิบของตระกูลอิสราเอลทั้งปวง

ให้เป็นกองกำลังคอยส่งเสบียงให้ ที่เหลือ จะเข้าทำลายกิเบอาห์ให้สาสมกับการกระทำ

อันชั่วร้ายเลวทรามในอิสราเอลครั้งนี้” 11ชาว อิสราเอลจึงร่วมใจกันในการครั้งนี้

12พวกเขาส่งผู้สื่อสารไปทั่วเขตตระกูลเบนยามินแจ้งว่า

“จะว่าอย่างไรกับการกระทำอันชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในหมู่พวกท่าน

13จงมอบตัวผู้กระทำผิดจากกิเบอาห์มาให้เราประหารเสีย

เพื่อขจัดมลทินชั่วร้ายจากอิสราเอล” แต่ชาวเบนยามินไม่ฟังพี่น้องอิสราเอล

14จากเมืองต่างๆของตนพวกเขามารวมตัวกันที่กิเบอาห์เพื่อสู้รบกับชนอิสราเอล

15พวกเขาระดมกันรบ 26,000 คนจากเมืองต่างๆมาที่กิเบอาห์ทันทีสมทบกับชายชาวถิ่น 700

คน เพื่อรบป้องกันตัวกับชนอิสราเอล 16ในจำนวนนี้มี 700 คน ซึ่งเป็นนักเหรียญสลึงถนัดซ้ายสามารถเหวี่ยงก้อนหินใส่เส้นผมหนึ่งเส้นโดยไม่พลาด 17ส่วนกองทัพอิสราเอล

ไม่นับคนเบนยามิน มี 400,000 คนล้วนเป็นนักรบ

18กองทัพอิสราเอลไปยังเบธเอลทูลถามพระเจ้าว่าควรรำให้ตระกูลใดนำออกไปรบกับตระกูลเบน

นยามิน พระเจ้าตรัสว่า “ให้ยูดาห์ ไปก่อน”

รบกับตระกูลเบนยามิน

19เช้าวันรุ่งขึ้น ชนอิสราเอลยกมาตั้งค่ายใกล้กิเบอาห์

20คนอิสราเอลออกมาเพื่อสู้รบกับชนเบนยามิน และตั้งฐานทัพที่กิเบอาห์

21คนเบนยามินออกมาจากกิเบอาห์ฆ่าชาวอิสราเอลไปเสีย 22,000 คนในวันนั้น 22แต่

คนอิสราเอลหนุนใจกันและกันและออกมาตั้งฐานทัพที่เดิมเช่นวันก่อน

23คนอิสราเอลขึ้นมาร่ำไห้เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+จนถึงเวลาเย็น ทูลถามว่า

“ข้าพระองค์ทั้งหลายควรสู้รบกับเบนยามินผู้เป็นพี่น้องอีกหรือไม่”

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ไปเถอะ”

24คนอิสราเอลจึงยกพลมาประชิดเบนยามินอีกเป็นวันที่สอง

25ครั้งนี้เมื่อคนเบนยามินออกจากกิเบอาห์ มาสู้รบก็ฆ่าฟันคนอิสราเอลตายไป 18,000

คนล้วนแต่นักรบ

26แล้วอิสราเอลทั้งหมดก็ขึ้นไปเบธเอลร่ำไห้เบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+และอดอาหา

รจนกระทั่งเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา

27และชนอิสราเอลทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+

(ครั้งนั้นหีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่เบธเอล

พี่น้องสบุตรเอเลอาซาร์หลานของอาโรนปฏิบัติหน้าที่อยู่หน้าหีบนั้น) พวกเขาทูลถาม
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่าควรออกไปสู้รบกับชนตระกูลเบน ยามินซึ่งเป็นพี่น้องต่อไปหรือไม่

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “จงไปเถิด วันพรุ่งนี้เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเจ้า”
29ฉะนั้นคนอิสราเอลจึงชุมนุมกำลังรอบกิเบอาห์ 30และออกไปสู้กับคนเบนยามินอีกในวันที่สาม
ตั้งแนวรบดังเช่นเคย 31เมื่อคนเบนยามินออกมาประจันหน้ากัน
และถูกล่อให้ห่างออกไปจากตัวเมือง พวกเขาเริ่มฆ่าฟันคนอิสราเอลเช่นครั้งก่อน มีราว 30
คน ล้มตายกลางทุ่งโล่งและตามทาง ซึ่ง สายหนึ่งไปเบธเอล อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์

32คนเบนยามินร้องตะโกนว่า “เรากำลังจะชนะอีกแล้ว”
ส่วนคนอิสราเอลตกลงกันว่าจะล่าถอย และล่อตึงพวกเขาออกจากตัวเมืองไปตามทาง

33คนอิสราเอลทั้งปวงจะออกจากที่ตั้งไปยังบาอัลทามาร์ ส่วน 10,000
คนที่ชุมนุมกำลังอยู่ทางทิศตะวันตกของกิเบอาห์จะออกมาจากที่มั่น

34จากนั้นนักรบชั้นเยี่ยมของอิสราเอล 10,000 คนจะบุโจมตีกิเบอาห์สู้รบกันอย่างดุเดือด
จนชาวเบนยามินไม่ตระหนักว่าภัยพิบัติมาใกล้ตัว

อิสราเอลชนะ

35องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้แก่ชนอิสราเอล

ในวันนั้นคนอิสราเอลฆ่าฟันคน เบนยามินเสีย 25,100 คนล้วนเป็นนักรบถืออาวุธ

36คนเบนยามินจึงเห็นว่าตนแพ้แล้ว

บทย่อของสงคราม

ทัพอิสราเอลทำที่วางถอยหนีจากคนเบนยามิน เพื่อเปิดช่องให้กองกำลังที่ชุมนุมอยู่ใกล้ๆกิเบอาห์
37คนที่ชุมนุมอยู่โจมนบุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์กระจายกำลังฆ่าฟันชาวเมืองทั้งหมด
38คนอิสราเอลนัดหมายกับพวกที่ชุมนุมอยู่ให้ส่งอาถรรพ์สัญญาณ
เป็นควั่นกลมๆใหญ่พุ่งขึ้นจากในเมือง 39เมื่อนั้นคนอิสราเอลจะหันกลับมาสู้รบ

คนเบนยามินเริ่มฆ่าฟันคนอิสราเอล(ราว 30 คน) เขาพูดกันว่า

“เรากำลังจะพิชิตพวกเขาเช่นครั้งก่อน” 40แต่เมื่อควั่นไฟพุ่งขึ้นฟ้า

คนเบนยามินเสียวหลังกลับมาดูเห็นควั่นไฟพุ่งขึ้นจากตัวเมือง

41จากนั้นคนอิสราเอลหันกลับมาสู้กัน

คนเบนยามินหวาดกลัวยิ่งนักเพราะตระหนักว่าภัยพิบัติจุโจมตนแล้ว

42ก็พ่ายหนีไปต่อหน้าคนอิสราเอลไปทางถิ่นกันดาร แต่ชาวอิสราเอลก็ไล่ตาม

และกองกำลังที่โจมตีเมืองก็ออกมาร่วมสังหาร 43อิสราเอลตั้งวงล้อมโอบ

ทัพบენยามินทางตะวันออกของกิเบอาห์ และฆ่าคนเป็นอันมากที่นั่น

44คนของเบนยามินเสียชีวิตในสมรภูมิแห่งนั้น 18,000

คน 45 ที่เหลือหนีเข้าไปในถิ่นกันดารทางจะไปศิลาแห่งริมโมน แต่ถูกฆ่าเสียระหว่างทาง

5,000 คน คนอิสราเอลไล่ฆ่าคนเบนยามิน ไปถึงกิโดม และฆ่าตายไปอีก 2,000 คน

46เป็นอันว่าตระกูลเบนยามินสูญเสียันกรบแล้วกลับไป 25,000 คนในวันนั้น 47เหลือ 600 คนหนีเข้าไปในถิ่นกันดารสุคีลาแห่งริมโมน อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 4 เดือน 48ส่วนคนอิสราเอลหวนกลับไปฆ่าชนตระกูลเบนยามินทั้งชาย หญิง เด็ก ผุ่งสัตว์ และเผาทุกเมืองทุกหมู่บ้านตลอดแดนนั้น

หากรรยาให้ตระกูลเบนยามิน

21

ชาวอิสราเอลได้กล่าวปฏิญาณที่มีสปาร์ว่าจะไม่ยอมยกบุตรสาวของตนให้แก่ชายในตระกูลเบนยามิน

2ครั้งนั้นชาวอิสราเอลมานั่งชุมนุมกันเบื้องพระพักตร์พระเจ้าที่เบธเอลจนถึงเวลาเย็น ร่ำไห้ด้วยความขมขื่นร้อนใจ 3และกราบทูลว่า

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าแห่งอิสราเอล

เป็นไปได้อย่างไรหนอที่อิสราเอลจะต้องขาดหายไปหนึ่งตระกูล”

4เข้าตรู่วันรุ่งขึ้นเหล่าประชากรก่อแท่นบูชาและถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา 5และถามกันว่า

“ มีตระกูลใดในพวกเราที่มีได้ไปร่วมในการชุมนุมเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่มีสปาร์ห้?” เพราะเขาทั้งหลายได้ให้สัตย์ปฏิญาณว่าผู้ใดไม่ยอมมาจะต้องตาย

6ชาวอิสราเอลคร่ำครวญร่ำพันถึงพี่น้องตระกูลเบนยามินว่า “อนิจจาเอ๋ย

ตระกูลหนึ่งในอิสราเอลต้องถูกตัดขาดไปเสียแล้วหนอ

7ทีนี้จะไปหากรรยามาให้คนหยิบมือเดียวนี้ได้อย่างไร

เพราะเราเองก็ได้ลั่นวาจาโดยอ้างพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่าจะไม่ยกลูกสาวเราให้เขา”

8แล้วพวกเขาก็ถามกันว่า

ตระกูลใดแห่งอิสราเอลที่ไม่ได้มาร่วมชุมนุมกันเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่มีสปาร์พบว่ามีคนจากยาเบซกิเลอาดมาร่วมเลยสักคนเดียว เพราะเมื่อขานนับประชากร

ไม่มีสักคนจากยาเบซกิเลอาดมาที่ค่ายชุมนุม 10ที่ประชุมจึงส่งนักรบ 12,000

คนให้ไปฆ่าฟันชายยาเบซกิเลอาดทุกคน รวมทั้งผู้หญิงและเด็ก 11สั่งให้ฆ่าผู้ชายทุกคน

และผู้หญิงทุกคนที่ไม่ใช่สาวพรหมจารี

12พวกเขาพบว่าในหมู่ชาวถิ่นยาเบซกิเลอาดมีหญิงสาว 400 คน ซึ่งไม่เคยหลับนอนกับชาย จึงนำตัวมายังค่ายพักที่ซิลโหลในคานาอัน

13จากนั้นอิสราเอลก็ส่งทูตสันติภาพไปพบ คนเบนยามิน(ที่เหลือรอดอยู่) ณ สุคีลาแห่งริมโมน

14ฉะนั้นคนเบนยามินจึงกลับมาและได้รับหญิงสาวชายยาเบซกิเลอาดที่รอด ชีวิตนั้น

แต่มีหญิงสาวไม่เพียงพอกับ จำนวนคนของเขา 15เหล่าประชากรโคกเศร่า

เสียใจเนื่องด้วยเบนยามินเพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำให้เกิดรอยร้าวฉานในหมู่ตระกูลแห่งอิสราเอล

16บรรดาผู้อาวุโสแห่งเหล่าประชากรหรือ กันว่า “เราจะทำอย่างไรดีจึงจะหากรรยาให้กับชายเบนยามินอื่นๆ เนื่องจากผู้หญิงในตระกูลเบนยามินตายหมดแล้ว

17คนเบนยามินที่เหลืออยู่ต้องมีทายาท เพื่อชนอิสราเอล จะได้ไม่ขาดหายไปหนึ่งตระกูล

18เราจะยกลูกสาวของเราเองให้ก็ไม่ได้ เราปฏิญาณไว้แล้วว่า

ถ้าผู้ใดกระทำเช่นนั้นจะถูกแช่งสาป”

19แล้วก็มีผู้ระลึกถึงเทศกาลฉลองประจำปีถวายแด่พระเจ้าที่ซีโลห์ไปทางเหนือของเบธเอล
ทางตะวันออกของเส้นทางจากเบธเอลไปยังเซเชม และทางใต้ของเลโบนาห์

20เขาเหล่านั้นจึงไปบอกชายเบนยามินว่า “จงไปแอบซ่อนอยู่ในสวนองุ่น

21และคอยดูเมื่อหญิงสาวแห่งซีโลห์ออกมาเพื่อจะไปเดิน รำ

ก็ตรงเข้าจุดนางพาไปอยู่บ้านเป็นภรรยา 22เมื่อบิดาและพี่น้องของนางมาฟ้องเรา

เราก็จะบอกพวกเขาเองว่า ‘ โปรดเห็นใจยกลูกสาวให้เขาเถิด เพราะเมื่อเราทำลายยาเบซ

กิเลอาด เราไม่อาจหาภรรยาให้พวกเขาได้พอเพียง และท่านเองก็ไม่ผิด

ในเมื่อท่านไม่ได้ยกลูกสาวให้พวกเขา’ ”

23ฉะนั้นคนเบนยามินจึงกระทำตามคำแนะนำ ไปลักพาหญิงสาวที่กำลังเดินรำไป เป็นภรรยา
และกลับไปยังดินแดนกรรมสิทธิ์ของตน แล้วสร้างเมืองขึ้นใหม่ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น

24จากนั้นชาวอิสราเอลต่างก็แยกย้ายกันกลับคืนสู่เขตแดนของตน

25ครั้งนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ปกครอง ทุกคนต่างกระทำตามที่ตนเห็นดีเห็นชอบ